

A romantic close-up of a man and a woman about to kiss at night. The man has light brown hair and a beard, wearing a light blue shirt. The woman has blonde wavy hair and is wearing a white sleeveless top. They are in a city setting with warm, blurred lights in the background.

**ВЛАДА
КЛІМОВА**

**Кришка
ВІРНОСТЬ**

Розділ 1.

Ніч добігала кінця та в домі було тихо, а в ліжку порожньо. На тумбочці монотонно клацав раритетний будильник і нагадував, що час іде, а моє особисте життя безжально стоїть на місці.

Я піднялася, накинула халат та пішла вниз попити води. Так, я не помилилась – від учора Майкла вдома ще не було. Це нормальний стан нашого співіснування, до якого я давно звикла. Мій чоловік Майкл Венс – крутий бізнесмен, за котрого три роки тому, видала мене заміж передбачлива матуся.

Та тільки ніякого сенсу в нашому шлюбі не було, адже Майка цікавить лише ліквідність фінансових потоків, консолідований баланс та ще Бог знає скільки різних бухгалтерських дурниць. Це тому, що він власник невеликої фінансової компанії, в районі Волл-стріт й на Мангеттені буває набагато частіше, ніж вдома зі мною. Інколи спостерігаючи за його окриленим електронними графіками поглядом я думаю, що в дитинстві Майкі просив у тата не морозива чи відвідин парку розваг, а поклацати на калькуляторі й заглянути до монітора.

Виглядає так, наче я вишукую недоліки в інших, а сама така – цяця й нероба. Ні, я теж працюю. Правда за всіма мірками зайнятості, цілодобово належу лише собі. Це тому, що я фрилансер. Людина, котра допомагає іншим, в будь-який час та звідки завгодно. Дистанційна робота має свої плюси, але я завжди на самоті й мій найліпший друг – комп'ютер. Мені можна позаздрити в плані відсутності керівництва чи офісних пліткаррок, а ще конкурентів в боротьбі за службове становище. Виходить, я щаслива людина? Не вгадали! Саманта Венс, двадцяти чотирьох років від народження, гарна й розумна, але геть нещасна...

Та подруга в мене все-таки є. Справжня, не віртуальна, хоча познайомилися ми дійсно в мережі. Шустра нью-йоркська журналістка Аманда Белтон шукала спеціаліста для систематизації листування двох відомих людей. Я допомогла й Менді зліпила тоді безвідмовний компромат, з якого виліз гучний скандал. У своїй редакції вона отримала підвищення, а ми в процесі роботи, зустрілися віч-на-віч та знайшли між собою багато спільного.

Тільки на той момент Аманда вже розлучилася зі своїм колишнім, а я ще була молодою та недосвідченою дружиною заможного фінансиста. Вільного часу, закоханий у свою справу журналіст, зовсім не має. Лише інколи ми з Менді вибираємося на модний показ новинок сезону чи відвідати художню виставку. Пристрасть моєї подруги - картини. Її цікавить все від графіки до авангарду, але найбільше - прекрасні творіння епохи Ренесансу. Та лєвова частка нашого спілкування звісно припадає на телефон або плітки в чаті.

Сьогодні вранці, як ні в чому не бувало, мій благовірний з'явився вдома. Він запитав: чи все в мене добре, прийняв тонізуючу ванну та повернувся вниз у традиційно строгому костюмі. Раніше я намагалася змінити його стиль вбрання, хоча б для вихідних днів, але містер Венс обоожнює образ воскової фігури з музею мадам Тюссо й тут уже нічого не вдієш! Він пообіцяв бути пізно та побажав мені: не сумувати...

Термінової роботи у мене наразі не було. Так, я повинна закінчити оформлення

веб-сторінки одного письменника та редакцію його останнього твору. Перше - цікавіше, а друге - нудота! Тексти я опрацьовую наче той робот, а от з картинками та анімацією поекспериментувати люблю.

Та ось я побачила в кутку екрана сповіщення від Менді. Відірвалася від завдання, зайшла на сторінку в соцмережі й здивилася на чудові фото.

– Що це таке? – запитала її в телефон. А вона мені:

– Ти про слово «відпустка» колись чула?

– Чула. Кажуть, це тоді коли людина відпочиває від основної роботи, котрою займалася цілий рік. Як ти, наприклад. А щодо мене? Так я взагалі не знаю: де праця, а де відпустка? Закінчую чергове замовлення, отримую гроші – ось тобі й відпочинок. Який хочеш та стільки завгодно.

– І коли востаннє ти відпочивала від нудоти своїх буднів? – мертвою хваткою репортерки вчепилася в тему Аманда.

– А від цього? Та ніколи... Менді, чого ти хочеш? І що то за казкові краєвиди прилетіли до мене? – вирішила я відразу з'ясувати хід її думок.

– Ті «казкові краєвиди», моя люба, називаються Гаваї. Є в нас такий штат, пам'ятаєш? Знаходиться десь за вісім тисяч кілометрів від Нью-Йорка й кажуть: там дуже гарно.

– Ти летиш у відпустку? – осяяло мене.

– Ні, курочко! МИ летимо у відпустку. З тобою, вдвох. Давай спочатку усвідомимо дещо простіше: ти коли останній раз на вулицю виходила? Днів зо три тому, вгадала?

– Так, харе насміхатися з нещасної домогосподарки! Оці твої Гавайські сейли мені геть не до снаги. Що я там забула? Це ти, мабуть, вже взяла інтерв'ю у якогось гавайського мачо, тому й завелась. А я тут до чого? – припустила найімовірніший сценарій подій, адже особисто мене поїздка на Гаваї зовсім не гріла.

– Аж ніяк! Просто випадково зайшла на сайт «Алоха!» та відкрила для себе цей лайфхак. Розумієш: ми зациклилися на круговерті ніч-день-робота. А навколо вирує життя, і як виявляється, воно може бути прекрасним. Сем, полетіли! Ну, хоч на декілька днів. Понюхаємо квіточки Гаваїв, позасмагаємо трохи, може я все-таки навчусь на дошці стояти. Я вже пробувала колись, але тоді ледве не втопилась. Та все одно хочу... – наче мала дитина вередувала подруга.

– Ціпонько, обіцяю подумати, але не найжджай, чуєш? А як будеш сунути зі своїм традиційним натиском, точно відмовлюсь! – застерегла я Аманду.

– Махало, Семі! Не буду сунути, – розсміялася вона.

– Та, будь ласка... Тільки я повинна закінчити один титанічний проєкт, а потім - заради Бога.

– Ого! Ти навіть знаєш, як гавайці дякують? Здивувала! Хоча ти ж у нас вундеркінд. А скільки тобі треба часу? Бо як головний щось підкине, тоді застрягну я й ми ніколи не виберемось. Я тобі вже й варіанти готелів для ознайомлення скинула, – хитрувала наполеглива Менді.

– Белтон, тобі казали, що ти рідкісна причепа? – повеселішала я.

– Котику, я журналіст! І цим пишаюся, – відповіла мені подруга.

Розділ 2.

Телестудія, де вже більше десятка років працює моя матуся знаходиться на Таймс-сквер. З того часу, як вони розбіглися з татом, пані Лінда Жошович піднялася до статусу головного редактора й міцно тримає у своїх цупких рученятах динамічний медіацентр.

Колись, звісно до мого народження, помічниця режисера відомої кіностудії познайомилася зі сценаристом, що прибув до Штатів на кінофестиваль з югославською групою. Вони провели разом лише кілька ночей і зрозуміли, що більше не розстануться ніколи. Татова домівка тоді була в руїнах, як і все що хиталося та розвалювалось на іншому континенті, після комуністичного свавілля. Потім я багато читала про країни, що утворилися на місці його батьківщини, але ніколи там не бувала та й не хочу.

Батьків я пам'ятала дуже щасливими. Ми багато мандрували країною. Бували в горах і пустелі та здавалися найпрекраснішою родиною на землі. Але одного разу мама дізналася, що в тата є молода коханка і з того дня наш світлий рай розколовся назавжди.

Тато намагався владнати все миром та мама – людина горда й смілива. Вона страшенно образилася на чоловіка за зраду. Не за байдужість чи лінь, не за розбіжності в політичних поглядах, а саме за зраду! Тому що мама ще й дуже чесна. Вона може з заплющеними очима віддати все що завгодно, якщо вірить комусь.

Скільки молодих талантів підняла вона на своїх крилах? Не злічити! А він взяв і переспав зі студенткою з Айови. І навіщо та панянка приперлася навчатися до Нью-Йорка? У них же є свій університет. Але від долі не втечеш і тепер Йован Жошович живе там зі своєю фермеркою, а ми з матусею добре почуваємося в нашому шаленому місті великого яблука та лише інколи телефонуємо йому туди.

– Так, доню, давай швиденько, бо в мене через десять хвилин у третьому павільйоні прямий ефір, а телеведучий молодий і дуже хвилюється. Та я йому довірила проєкт, нехай росте. Тільки ж мені обов'язково треба бути поруч.

– Мамо! Але для цього у тебе є купа помічників! Та й у нього перед носом автодублер. Що йому зробиться? А я вилізла з дому й проїхала через пів міста, щоб побачити тебе та запитати про одну важливу річ, – не витримала я її набундюченого тону.

– У вас щось не так з Майком? – раптом дійшло до Лінди, що поруч її рідненька доня.

– Та ні. Що у нас з Майком може бути «не так», коли я його вдома майже не бачу?
– байдуже посміхнулась я матері, але вона ще більше насупила бровенята й додала:

– Ти впевнена, що все в порядку?

– Так! Якщо тебе цікавить: чи є в нього інша жінка, то я не знаю й знати не хочу. Ми з ним друзі у подружньому житті. І взагалі мені здається, що для містера Венса на планеті існує лише одна жінка – це доларова купюра. І слідкує він за її життям пристрасно та безперервно. А я хочу поїхати у відпустку... Ось для чого я тут.

– ... Пані Ліндо! Мем, Артур розпочав ефір. Видно, як він хвилюється. Прошу Вас: ходіть, щоб не налажав. І гості в нього якісь смикані. Не сподобається генеральному - грошей на ремонт студії звукозапису не бачити, як власних вух! – забігла до матері одна з її помічниць.

– Семі, крихітко, посидь десять хвилинок. Дуже тебе прошу! Я його підтримаю й відразу підійду. З цього хлопця люди будуть, тільки ж не відразу. О'кей? – склала до купи долоньки мама і я здалася.

Вона зникла, а я тяжко зітхнула й відчувала, що це моя незламна билинка та найрідніша людина на землі. Звісно у неї на столі стояло моє краще фото, з випускного в коледжі. Яка ж я була тоді весела! А зараз очі вже не сяють і підборіддя не задране догори... Що зі мною зробилося за три роки заміжжя? Невже всі стають такими кострубатими колодами, якщо поруч з'являється постійний чоловік? Ні, такого не може бути. Я ж пам'ятаю: якими окриленими замолоду були мої батьки.

– Дякую, моє сонечко! Все, процес пішов як треба. Гарний буде медійник, тільки йому ще навчатися й навчатися. То що ти казала про відпустку? Куди ви їдете? – плюхнулась мама у своє робоче крісло та впилася проникливими очима в мене, чекаючи на бурхливі новини з особистого життя дочки.

– Ми з Амандою хочемо злітати на Гаваї, на кілька днів. Щось вона там собі напридумувала, а я й не проти...

– Тобто з Амандою? А що містер Венс не летить? Чи ви компанією збираєтесь? Тоді молодці! Давно вже треба від нашого смороду відпочити, – імпульсивно зреагувала на мою новину мамця. А я зітхнула й пояснила:

– Містер Венс, мамо, взагалі не в темі. Я його вранці бачила хвилин десять та й то по дорозі між ванною й гардеробною.

– Що, знову не ночував вдома? Ой, дограєшся ти, Семі. Вам треба якось серйозно поговорити про це. Ви молоді, необхідно жвавіше спілкуватись, – забідкалася мама, адже пам'ятала, як колись її чоловік (мій тато) почав систематично зникати з дому, аж доки не стало ясно: чому він такий.

– Не ночував. Та мені байдуже. У них там якісь важливі торги на контролі... Я не

хочу з ним летіти, мамо. Він нам з Менді всю подорож своїми розрахунками занудить, – пояснила я ситуацію.

– Ну, добре. А від мене ти чого хочеш, благословення? – вирішила не концентруватися на незручних проблемах доньки дбайлива матуся. Це ж вона наполягла, щоб ми одружилися. Хоча ні я, ні Майкл не мали до цієї ідеї жодного натхнення. Власне, як не маємо й тепер.

– Та нічого. Просто я хотіла на тебе подивитися. Ти, як завжди, така енергійна й насичена життєвими силами. А я наче рослина, що сохне на підвіконні. Оточуючі бачать її та всім байдуже, що жива істота окрім світла потребує ще й трохи води, – загнула я сумне порівняння і вже прийняла єдино правильне рішення: у відпустку з Менді ми однозначно летимо.

Розділ 3.

Літати я люблю, але недовго. Та коли теліпаєшся у повітрі понад десять годин, то вже ніяке кіно чи музика не допомагають здихатися бажання викинутися з ілюмінатора вниз. Жартую! Ніяких суїцидальних намірів у своєму житті я не відчуваю, хоча й життя теж не відчуваю взагалі. Тому небесне катування сприймаю тихо та мирно.

Що стосується Аманди – це залізна людина! Вона встигла завершити у повітрі чергову статтю, полаялася зі стюардесою, поспілкувалася з невідомою кількістю абонентів і все їй що горохом об стіну. А я їй не заважаю й солодко кимарю біля віконця. Бо як пригадаю, що вилітали з Нью-Йорка о третій годині ночі, то спати хочеться понад усе.

– Менді, золотце, довго нам ще мучитись? – питаю змореним голосом у подруги, а вона мені:

– Сем, ну чого ти? Потерпи! Наче мала дитина, їй Богу. Нормально летимо. Не зчуєшся як настане двадцять перша година і ми м'якенько сядемо в аеропорту Гонолулу.

– Слухай, не нагадуй мені, бо це страшне як довго... – дістаю її нудьгою до самого серця, але дівчина весело сміється й продовжує бадьоритись:

– Але ж різниця у шість годин, котку! Ось воно й виходить таке. Ти радій, що наразі не дивишся як твій фінансист забув, що він уже не в офісі й продовжує читати свої звіти тоді, як ти ходиш перед ним голою.

– Ну, по-перше, голою перед ним я ніколи не ходила. І взагалі Майкла не цікавить ні мій одяг, ні тіло, – сумно нагадую подрузі про те, що вона й так давно знає.

– А даремно! Може й він інколи пригадав би, що чоловік, а не машина. На якого біса ви взагалі збіглися докупити? Все одно нарізно живете. А ще чим далі, то ти більше нагадуєш варену креветку. Доцю, ти мамі догодила, а собі від життя нічого не береш! – сіла на свого улюбленого коника жвава репортерка.

– Чому? Ось з тобою на Гаваї лечу, навіщось... – знизала я плечима й точно

розуміла, що цю тему треба було залишити вдома.

– Так, все! Зав'язуй свою хандру. Дівчино! Будь ласка, підійдіть сюди, – задрала Менді руку й нещасній, котру вона вже раніше муштрувала за щось, нічого не залишалось, як одягти доброзичливу посмішку на личко й попрямувати в наш бік. – Що будеш?

– Нічого, – байдуже розвернулася я до віконця й спробувала начепити навушники, але Белтон наче той свавільний чоловік, не дала мені цього зробити.

– Е-е-е! Давай, тримайся. Мила, хіба не бачите: ми її втрачаємо? – чіплялася Аманда до нещасної бортпроводниці. – Несіть, що у Вас там є з найсмачніших коктейлів, та з льодом не переборщіть!

– Щиро перепрошую, міс, але коктейлі закінчилися. Стюард, що їх готував почувається недобре. Вибачте, будь ласка! Можу запропонувати мартіні: Белліні, Роял чи Асті. Є солодке шампанське, – намагалася вижити в цьому польоті симпатична та явно досвідчена стюардеса.

– Стоп! Не треба так тараторити, бо в мене від Вас у вухах дзвенить. Навіщо ж Ви на борт хворих берете? Сподіваюся він не заразний, Ваш стюард? Несіть Асті та кілька часточок білого шоколаду. Може вже якось закінчиться цей переліт? – тільки тепер до мене дійшло, що таким чином Менді теж намагається боротися з нудьгою в повітрі. Дівчина зітхнула й зникла.

– Белтон, що ти робиш? Вона ж при здоровому глузді точно не долетить. А в неї обручка на пальці, може й дитинка є. Навіщо дівчині роботу через твій дивний гумор втрачати? – від такої експансивної поведінки подруги-журналістки я навіть дещо прокинулася.

– Ой, станеться їй! Точно переживає критичні дні, бо наче та сонна муха, – не припиняла нести свої нахабні дурниці Менді. Тут мене осяяла думка. Я нахилилася до її вуха, що «дзвенить» та лукаво прошепотіла:

– Дарлінг, то ось чому ти летиш. Мужика захотіла? Бо шипиш, наче та шкварка...

– Так, захотіла й навіть дуже! Потрахатися хочеться годинок так з двадцять чотири на добу. А що дуже помітно? – чесно зізналася моя подруга та навіть знітилася на якусь мить.

Але коли стюардеса принесла нам замовлення, ця залізна жінка повернулася до своїх обладунків.

– Дякую, любя! Вибачте, а скільки там залишилося до посадки? І що кажуть про погоду внизу? – поставила Менді келихи на підставку та не встигла встромити в дівчину ще якоїсь колючки, коли та натиснула на екранчик і голодна до чоловічої ласки Белтон побачила й почула на моніторі все, що її цікавило.

– Тенке! Ви дуже люб'язні, – кивнула вона стюардесі так, щоб тієї не стало поруч. – Поо-маїка-і! – підняла вона фужер та надпила трохи. – У! Нічого таке винце, холодненьке...

– Що ти мелеш? – спробувала я також долучитися до розпиття запропонованого.

– Кажу: нехай щастить! Тост такий, розумієш? Чи вже повністю мізки тобі тут загуділо? – посміхнулася Аманда й насолоджувалася напоєм, заплющивши очі. А я байдуже випила прохолодного та настирливо повернулася на бік і спробувала заснути.

Поспати мені вдалося та ось я відчула, як невгамовна подруга штовхає мене, щоб розбудити.

– Прокидайся, Семі! Просять пристебнути реміні. Сідаємо, слава Богу. А чого воно в них таке чорне? – всім тілом влізла до ілюмінатора Аманда та пронизливо вивчала ніч.

– Господи, крало! Ти ж журналіст. Що тут бажать під час випивки ти вже засвоїла, а що їх працелюбне сонечко сідає раненько - забула? Я б теж не знала та якось шліфувала один твір, тому й запам'ятала. Радій, розпуснице, для тебе довшою буде ніч! – згадала я про її сексуальний голод і не встояла від сарказму.

– Ось за це я Вам щиро дякую, місіс Венс! Все знижуємося... Ні, дивись! Здається все-таки на Гаваях є трохи світла. Бо я злякалася, що в цих джунглях жити прийдеться навпомацки, – вивчала осяяне узбережжя Гонолулу міс Белтон та щиро демонструвала свій неприхований нью-йоркський снобізм.

Розділ 4.

Наш готель виявився гарним і всі рекламні описи справдились. Ось тільки дядько, що віз нас з аеропорту виглядав трохи страшним. Він ледве розмовляв англійською, тому ми з Амандою намагалися не чіпати його.

Зморені довгим перельотом дівчата покійно віддалися в руки обслуговчого персоналу й після короткого підтвердження особи попрямували слідом за носієм речей.

Номер, як і обіцяно, був з частковим видом на океан. Зліва й справа від темного горизонту сяяли незліченні вогники узбережжя та кликали познайомитися ближче з красою цих місць. Але наразі я ввічливо пропустила Аманду до ванної кімнати, сама ж всілася в зручне м'яке крісло й миттю відключилася.

Подруга швиденько освіжилася й дала мені змогу потрапити під жадані потоки води. Тут було стільки гігієнічно-косметичних засобів та приладдя, що я пошкодувала про велику косметичку, котру захопила з собою.

У кожній з двох просторих кімнат, зручно встановлені шикарні ліжка, розміру кінг сайз. Щоб ми не замерзли, хазяйновита Аманда вже підлаштувала систему кондиціонування десь градусів під двадцять та, наче хом'ячок, забралася до свого ліжка й ментально заснула.

Я тихенько зняла з себе вологий рушник, жбурнула його на мордочку якоїсь кам'яної статуетки, що стояла біля мого ліжка та з неймовірною насолодою сховалася під легке ароматне простирадло.

Господи, як же добре опинитися в такому привітному місці після пекельних повітряних мук! Я лежала й посміхалася та мовчки дякувала подрузі, що вона страшенно настирлива й майже силоміць витягнула мене з дому. Я дуже давно ніде не бувала!

Весільна подорож до Вегаса, безсумнівно, не рахується. Бо вона виглядала, наче ознайомча туристична мандрівка й не більше. Не було ні ночі кохання й ніяких інших запаморочливих подій. Просто поставили підписи та майже поцілувались, а в номері вляглися кожен на свій бік шлюбного ліжка й назавтра помчали додому. Майклу тоді потрібно було готувати піврічний фінансовий звіт і в мене в мережі залишалися незакінчені справи. Окриленою щастям була лише моя мама.

Сьогоднішній гавайський ранок зустрів нас яскравим сонцем і я відчувала себе новонародженою. Менді так зморилася лягати зі стюардесою та демонструвати свою вольову натуру, що й досі міцно спала, вчепившись в одну з подушок так, наче то вже був жаданий «загарбник» її тіла.

Я відразу накинула купальник та вийшла на балкон. Боже, яка неймовірна краса навколо! А колір океану такий самий, як малюють у рекламних листівках. Я чомусь завжди думала, що то ефекти фотошопу, а він і справді такий! Це не колір, а ціла палітра відтінків від темно-синього до майже білого, на гребінцях хвиль. А ще блакитний та зелений, ніжно салатний чи смарагдово-жовтий. Всі-всі прохолодні барви присутні у неосяжній далечі води. І до них так хочеться доторкнутись, що навіть вранішній голод не заважає прагнути туди.

Легкий вітерець пестить моє волосся та ніжно лоскоче спину. Повітря ще не гаряче, а ніжно тепле й наповнене солодко-терпкими пахощами квітів. Воно магнетизує й наказує швидше зійти вниз, щоб ближче роздивитися цей квітучий край та наповнити ним кожную клітинку змореного гігантським містом тіла.

– Прив-і-іт! – чую я позаду себе блаженний голос Менді й повертаюся до номера та відключаю кондиціонер.

– Алоха, подружко! Яка ж ти все-таки молодець. Я б сама нізащо... А ти велична у своїй репортерській настирливості. Зараз дивилася на океан. Менді, він навіть звідси п'янить. Після Гудзона - це наче інша планета, – переповіла я Аманді свої перші враження, отримані на балконі, а вона солодко потягнулася та спитала:

– Ти як: вже повністю готова після сніданку поринути до казкових хвиль, чи тобі ще треба підготуватись?

Це вона так делікатно натякає, що в моєму шлюбі немає перед ким добре голити зону бікіні. Бо вже сто разів чула, що екзотичного кохання у нас з Майком не буває. Якщо точніше, то дві колоди інколи спарюються на якусь мить, а потім на тиждень забувають про існування одне одного. І виходить в такому випадку немає жодної потреби для краси поміж ніжок.

Але ж я жінка цивілізована й тому ґрунтовно підготувалася та наразі була голенька скрізь. Я навіть до солярію завітала перед відльотом, щоб ненароком відразу не обгоріти під палким гавайським сонцем. Тому скромно відповіла їй:

– Готова, наче молодий огірочок, мем.

– Це добре. Тоді гайда одягатись! У мене теж кілька купальників з собою, але пізніше організуємо скажений шопінг та прикупимо щось нове, – при слові «шопінг» очі моєї подруги спалахнули традиційною жіночою пристрасстю. Ми вбралися в шортики й майки та пішли пошукати чогось смачненького.

Сніданок входив до нашої турпутівки, але ми не скнари й тому вирішили відразу розібратися: що тут вранці подають для таких гарнюніх туристок? Щоб не виглядати зовсім тупенькою, я вдома перечитала купу описів гавайських страв та наживо вони здавалися просто фантастичними.

Ми зробили пісні мордочки й вибагливо оцінили кілька кафе на узбережжі. Менді сподобався один екзотичний заклад, що був найближче до води. Звідси добре видно хвилі океану й тих, хто зранку пірнає в них. Таких було небагато, але й немало.

Ось вже подали замовлення й ми почали поглинати смаколики за обидві щоки так, наче нас не годували кілька днів. Я сиділа й милувалася парочкою серфінгістів, що здалеку виглядали наче фігурки з мультика, адже працювали так вправно й синхронно, що живі люди на подібне точно не здатні.

Менді вмостилася навпроти мене й не бачила їх та й взагалі їй було не до огляду. Ця дикунка тупо запихалася рисовими булочками під ароматну бразильську каву. До цього вона вже встигла проковтнути яєшню з беконом, а ще жадібно позирала на фруктовий десерт, що нам тільки-но принесли.

Тому двійко спортивних засмаглих тіл, що гойдалися на хвилях, її геть не цікавили. Хоча саме вона мужньо витримала переліт, з ілюзорною мрією: знайти собі на час відпустки сексуального маніяка, котрий задовольнить її відчайдушну хіть. Ну, ще вона збиралася зловити хвилю на дошці для серфінгу. Але то вже таке.

Розділ 5.

Прискіпливі дівчата з гігантського міста вже облазили доступну територію комплексу й заспокоїлись, бо місце вподобали дійсно гарне. Наш корпус знаходився на першій лінії, а поодаль розташувалися ще два. Кілька великих басейнів, зелені простори поля для гольфу та ґрунтові тенісні корти додавали насиченості цьому місцю відпочинку. Але найбільше нас зацікавив місцевий нічний клуб, з живою музикою, котрий дуже розхвалювали співробітники на ресепшні.

І все-таки спочатку ми вирішили втамувати спрагу серед чарівних смарагдових хвиль, а вже ввечері неодмінно підемо потанцювати та знайдемо для Аманди якогось жеребця на кілька днів.

Доскочу напившись та нанюхавшись неймовірно чистої солоної води Тихого океану, ми трішки зморилися й прилягли відпочити на зручних лежачках біля центрального басейну. Недосвідчені туристочки, мабуть, зовсім згоріли б під палким сонцем Гонолулу, якби не одна мудра пані, що проходила повз. Вона

делікатно порадила нам сховатися в тінь, хоча б на декілька годин, адже перший день відпочинку вже приніс нашим тілам жахливі результати й ніч обіцяла пройти в пекельних муках.

Ми з Менді глянули одна на одну й тільки тоді відчули, що шкіра просто палає. Усміхнений адміністратор пообіцяв надіслати до нашого номера спеціаліста з опіків шкіри й скоро до нас завітала дівчина тайка та привезла на візку купу якихось баночок.

Вона уважно обстежила «подвійний шашлик» й почала змащувати болючі тіла густими сумішами. Тепер нам обом стало трохи ліпше. Ми розрахувалися з нею за послуги й навіть купили тієї гидоти, щоб мастити одна одну вночі, коли стане зовсім нестерпно.

А в думках знову й знову дякували добрій жінці, котра вчасно нагодилася, щоб попередити про нашу дурість та все одно друга гавайська ніч обіцяла бути зовсім не такою приємною як перша.

– Оце ми з тобою дорвалися, Семі! Накинулися на дармовий сонячний інклюзив, як тупенькі фермерки, – стогнала Менді, коли я вкотре мастила її нещасне тіло цілющою саламахою.

– Чому «як»? Ми саме вони і є! Звідки ж бідолашним нью-йоркським дівчатам знати: яким нещадним буває острівне сонце? Я відчуваю себе наразі готовою до вживання куркою-гриль. Менді, не крутись, бо все замастиш... Але ж погодься, що водичка тут, наче шовк. Пестить і огортає так, що вилазити зовсім не хочеться, – пригадувала я неймовірну приємність місцевих хвиль.

– Мала, а пішли поплаваємо! – запропонувала мені друга курка-гриль.

– Амандо, опам'ятайся! Ми й так ніякі. Куди ще плавати під зорями? – шукала я здорового глузду, бо вже й так послушалася цієї збудженої оптимістки та припхалася сюди.

– Семі, то я ж тебе не до нічного клубу кличу, а до твоїх улюблених шовкових хвиль. Нехай солоня вода трохи зніме температуру наших тіл. Прошу: пішли! – ледве не плакала подружка.

Ну, як їй відмовиш? Я спробувала обережно змити в душі ту тягучу гидоту зі скаліченого тіла й одягла геть відкритий купальник, щоб менше давив. Хто нас побачить серед ночі? Накинула плаття-сітку й вийшла за Амандою до ліфта.

Ми спустилися вниз й миттю зрозуміли: як сильно помилялися відносно тиші! Нічне життя навколо готелю просто вирувало. Тут сяяли сотні вогнів і було так само яскраво, як вдень, тільки небо мерехтіло зорями. Засмаглі тіла й усміхнені обличчя створювали неповторний колорит гавайської ночі.

Звідусіль чулася музика та щасливий сміх. Люди з вереском кидалися до басейнів, а на майданчику вже розгорілися дикі танці, під супровід місцевих музик. Та ми, наче застукані злодюжки, похапцем спустилися до води й там дійсно виявилось

спокійніше.

Звичайно туристи, що полюбляють нічні запливи, колисалися на хвилях. Ми з Амандою залишили шльопанці й рештки одягу на піску та залюбки опинилися у воді. Вона огорнула теплом, але не гаряче. А без яскравих променів сонця здавалася неймовірно лагідною.

Менді мужньо попливла вздовж берега, а я просто стояла майже по шию у приємній прохолоді й відчувала блаженство. Та ось почула незнайомий голос і здригнулася.

– Привіт, нічні мавки! Вам не сумно на самоті? Можна скласти компанію?

Я повернула голову й побачила поруч дошку, а на ній засмаглого чоловіка. Він майстерно зіскочив до води й опинився дуже близько. Потім ввічливо відсторонився, легким рухом виштовхнув дошку на берег і встромив у пісок. Далі приязно простягнув мені руку, щоб допомогти вийти на берег.

Сильна долоня була тепла та ще мокра. Я відчула легеньке стискання й від цього мене наче струмом вдарило. Скоро за ним з води вийшов ще один і так само хвацько прилаштував дошку до піску.

Тепер я зрозуміла, що це та сама парочка серфінгістів, котрими вранці здалеку милувалася за сніданком. Ось Менді теж вибралася з води й незадоволено запитала:

– А це що тут за прес-конференція намалювалася? Панове, йдіть собі. Не заважайте дівчаткам відпочивати.

– Та ми навпаки хотіли допомогти, якщо дозволите. Здається ви зовсім новенькі й трохи перегрілися в перший день. Це добре, що прийшли вночі, – з посмішкою продовжив той, що вивів мене з води та не звертав уваги на некомпанійський тон Аманди.

– Менді, ну чого ти лякаєш людей своїм гонором? Ми не проти компанії. Навіть хотіли піти до клубу, але сьогодні бували туристи нас просто засміють. Це як станемо схожі на нормальних людей, тоді з радістю сходимо потанцювати та випити по коктейлю, – першою відгукнулася я на заклик молодиків.

– Домовилися! Але спочатку давайте хоч познайомимося. Я - Террі. А це мій кореш - Алан. Ми тут все знаємо й зможемо разом сходити кудись. Покажемо водоспади й дельфінів чи що захочете, – приємним голосом запропонував Террі.

Другий стояв поки мовчки й поглядав у бік Аманди, як справжній мисливець, наче вирішував підійде йому така дичина чи ні? А коли зрозумів, що його друга від мене вже не відтягнути - вирішив, що підійде й наблизився.

Я зашарілася, наче випускниця церковної школи та вдруге доторкнулася до міцної руки. Це було дуже приємно.

– Мене звати Саманта, а моя подруга - Менді... Перепрошую, Аманда. І ми з Нью-

Йорка.

– Вітаємо серед чарівних гавайських хвиль, дівчата! – вимовив грубуватим голосом інший, але здається Менді якраз потягнуло на його голос. Вона зробилася більш поступливою й простягнула Алану руку.

Ми з подругою були трішки обгорілі, але ж не сліпі та навіть у напівтемряві встигли помітити бездоганну привабливість обох чоловіків. Під променями віддалених ліхтарів кожен м'яз їх засмаглих тіл грав звабливий танець й випромінював естетичне задоволення. Ще вранці, дивлячись на них я подумала, що з цих двох могли б вийти гарні натурники при створенні скульптур античних богів. Скоріше за все вони з модельного бізнесу, а тут відпочивають від своїх подіумів. Та зануда, на кшталт мене, вирішила уточнити:

– А ви хто, спортсмени?

– Це ви про дошки? Так тут майже всі розсікають на них і ми з Аланом не виключення, – відповів своїм шовковистим голосом Террі.

– Ясно. А ми з Амандою тільки прилетіли та, на радощах, відразу вскочили до халепи. Тепер ховаємося у пійтмі, наче привиди й соромимося потрапити на люди, – жалілась я незнайомій людині й підсвідомо відчувала, як невблаганно він мене магнетизує.

Досвідчена Менді, навіть у пійтмі, вже піймала переплетіння наших з Террі флюїдів, а тому владно взяла мене за руку й прорекла мов перед телекамерою:

– Панове, було приємно познайомитися, але з вашого дозволу ми вже підемо. Нам ще в номері всю ніч рятувати ці супові набірчики від вогню. Доброзичлива адміністрація надала нещасним термінову допомогу. Тому, доброї Вам ночі!

– Дуже сподіваємося побачити вас завтра біля басейну чи де інде. Ми навіть не очікували зустріти тут вночі таких прекрасних русалоньок, – ще лагідніше вимовив Террі й продовжував проникати в мене грайливим поглядом, від якого в моєму животі борсалися настирливі метелики.

– Доброї ночі, красуні з міста хмарочосів! До скорої зустрічі, – додав своїм баритоном граційний Алан і ми, взявши до рук своє лахміття, швиденько почвалати в бік готелю. Але згорілими тілами відчували хижі погляди двох курортних ловеласів, що зустрілися нам уночі.

Розділ 6.

Зазвичай, на правах трохи старшої за роками та досвідом, Аманда повинна була прочитати мені лекцію на тему: нікому не вір! Але на шляху до номера я відчувала, що мою подругу наче підмінили. Белтон була зовсім не схожа на себе й не дивлячись на свій ейфорійний стан, я першою почала приколюватися:

– Менді, як спинка? Вже не пече? Допомогла солонна водичка?

– Ні, ну ти нормальна? Я собі плаваю тихенько, а вона вже витягнула з води двох

нарцисів та відкрила вечір щирого спілкування! Де вони взялися взагалі? – схвильовано обурювалась Аманда.

– Цукерочко, та не переймайся! Зараз підлатаємо тебе трохи, а настане ранок і побачиш ти свого супермена, нікуди він не подінеться. Я так розумію, що постійної пари в жодного з них немає. Хлопці «в активному пошуку» ось і полюють навіть уночі. Якщо чесно, то я ще зранку бачила їх на воді. Менді, це твій шанс, бо катаються вони на дошці, як ногами по землі ходять, – відкрила я подрузі свої попередні спостереження та знову мастила спинку бідолашної зеленою гідотою.

В порівнянні виходило, що похід до солярію все-таки врятував мене від жахливих опіків. А нещасна Аманда точно виглядала смачним підшквареним філе.

– Тобто ти їх уже набачила, а чому ж не поділилась інформацією з подругою? Хотіла заграбастати відразу обох собі чи залишила шанс на вибір? – здивовано присіпалася подруга.

– Та нічого я не грабастала й не залишала! День був насичений і я просто забула про них. А тут випадково вилізли з води, прямо біля мене. Я від несподіванки ледве не закричала, але глянувши в те обличчя зрозуміла, що загрози немає, – фактично зізналася Аманді: наскільки сподобався мені незнайомий чоловік.

І як може не сподобатися гнучка засмагла істота, що нагадує героя грецької міфології, поводитьсь чемно, навіть вишукано, а ще розмовляє таким лірично шовковим голосом? Звісно в сутінках я не розібрала якого кольору в нього очі, але помітила, що вони величезні й розкосі. Від чоловіка пахло морем і сонцем. Він не нахабнів, але дав зрозуміти, що хоче продовження знайомства! Цього я Менді не сказала, а лише сиділа над нею посеред ліжка в позі лотоса та рятувала бідолашну від нещадної гавайської засмаги.

Зелена жижа виявилася таки цілющою, бо на ранок нам обом добряче попустило. Шкіра обіцяла не злазити повністю, може навіть відновитися. Тому ми кинули рятивну суміш посеред ліжка, вбралися в тоненькі сарафанчики та й пішли сьогодні на сніданок до готельної їдальні.

Це була величезна зала на першому поверсі, зі столиками на чотирьох. Прохолоду забезпечували потужні кондиціонери, але не рятували від обридлої ще з дому великої кількості людей. Ми взяли на шведському столі якісь закусочки та німою домовленістю вирішили сюди більше не приходити.

Щедре гавайське сонце вже заступило на зміну й видавало потенціал звичайного липневого дня. Підсмажені курчата сховалися під великою парасолею біля дальнього басейну й попивали холодний густий сік, з м'якушем. Аж раптом почули знайомий голос:

– Привіт, красунечки! Від сонця ви заникалися добре, але ж не від нас.

Як дві маленькі вівці, що почули клич вівчара, ми дружно обернулися та побачили нічних залицяльників у всій красі. Якби я була поетом, то описала б побачене віршами. Але я спробую зробити це як звичайна дівчина, котрій дуже сподобався

ледве знайомий чоловік.

Отже, про Террі. До зросту та статури я вже не зможу додати нічого, але очі... Такого кольору я не бачила ніколи в житті! З косих мигдалевих розрізів на мене дивилися дві салатові зіроньки. Це щось середнє між жовтим та яскраво зеленим. Періодично граючись, вони ховалися під густими віями й робили лице чоловіка загадково спокусливим. Між очей гордо посідав своє законне місце міцний, ідеально рівний ніс. Брови весело розліталися в різні боки, а насичений каштановий колір упорядкованого волосся гармонійно доповнювала тоненька борідка й вусики чарівного шатена. Господи! А під ними вуста, що створені для поцілунків... Навіщо ж природа зробила його таким? Невже, щоб курка, на кшталт мене, милувалася та втрачала розум?

Щодо Алана – тут простіше. Високий, стрункий, підкачаний брюнет з веселими смоляними кучерями. Теж гарненька борідка Д'Артаньяна та стрімкий, наче блискавка погляд чорних очей. Спостерігаючи за ним я піймала себе на думці, що в чоловіка переважає арабська кров, хоча можливо я помилялася.

– Нічним звабникам, наші вітання! – весело ляпнула Менді й здавалося, що такий настрій розмови її влаштовує. А мені чомусь хотілося довшої прелюдії. Навіщо ж так відверто? Невже зовсім не має витримки й хоче миттю затягнути цього арабського коника до свого ліжка? Чи може їй потрібен Террі? Так я його вже ні за що не віддам!

Вдень хлопці були вбрані у звичайний одяг відпочивальників: тонкі світлі шорти з кишеньками на всі лади. Алан в гавайській сорочці-розлітайці, а пружні м'язи Террі легенько обтягувала білосніжна теніска.

На виклик нью-йоркської репортерки вони лише поблажливо посміхнулися та й дурному було ясно, що парочки вже склалися, без вагань і опитування. Террі подав мені вчорашню надійну долоню й попросив:

– Пішли прогуляємось. Я знаю тут кілька тінистих алей, де сонечко не дістане.

Я кинула на Менді розгублений погляд дівчинки, що питає у матусі згоди вийти з хлопцем, і вона впевнено закивала:

– Йди-йди! Ми тут якимось без вас розберемось. Алане, сідай поговоримо. В ногах правди немає.

Мені страшенно не хотілося, щоб Террі відняв свою руку та здається він і не збирався цього робити. Навпаки, трішки міцніше стис у своїй і я з насолодою відчула, як у моєму животі знову борсається зграя метеликів.

Розділ 7.

Скоро ми дійсно опинилися на алеї, де екзотичні дерева ставали все густішими, а пальмові та бананові гілки схилялися прямо на доріжку. Я довірливо трималася за руку свого провідника, а він періодично поглядав на мене й мило посміхався.

– Ти хочеш подарувати мене на обід диким гавайським звірям? Чи навіщо привів

сюди? – обережно запитала я у прекрасного Мауглі.

– Ні, я просто хочу, щоб нам не заважали познайомитися ближче, – тихо відповів чарівним голосом молодий чоловік і це, мабуть, означало щось інтимне. Але на жаль Террі не поспішав дарувати мені солодощі своїх вуст й лише продовжував вести вглиб джунглів та сказав наступне:

– Я бачу в тебе на пальчику відсутню засмагу. Ти заміжня й зняла обручку, щоб вона не заважала твоєму відпочинку, чи такої перепони вже немає?

Як для сучасного нарциса з модельного бізнесу, зі спортивними вподобаннями, його цікавили дуже дивні речі. Мені не було сенсу прикидатися й тому я легко розставила всі точки над «і», навіть якщо це його відлякає.

– Так, я заміжня вже три роки. Дітей у мене немає, а з чоловіком ми просто живемо під одним дахом та навіть не маємо спільних інтересів і мети. Менді дуже хотіла приїхати сюди, а я люблю свою подругу й тому погодилася її супроводжувати. Не знаю: чи влаштує тебе така відповідь, але це правда.

Террі почув мою щирість і раптом зупинився, легенько взяв за плечі та розвернув до себе. Кілька секунд вивчав мій згодний на все погляд, а потім я відчула таке, чого нестримно бажала з самісінького ранку...

Він торкнувся моїх губ своїм дарунком природи і я потрапила до раю! Ні, не на Гаваї чи до лагідних теплих хвиль. Ця хвиля накопилася така гаряча й неймовірно солодка, що я ніколи в житті нічого подібного не відчувала й навіть не мріяла так швидко знайти свій рай на землі.

Спочатку чоловік ніжно торкався моїх покірних вуст, потім сміливіше оповив губами, а далі наповнив мій блаженний ротик відвертим та жадібним поцілунком. Він мовчки говорив мені: хочу не тільки губи, хочу всю, до останнього подиху й краплинки, до болючого стискання рук і оніміння ніг та запаморочення голови, а ще такого глибокого й гарячого проникнення, щоб вже не можна було роз'єднати тіла й споріднені блаженством душі... Ось про що говорив його поцілунок!

Я стояла з заплющеними очима в його теплих обіймах і не могла нормально думати й дихати, тому прошепотіла те, що крутилося в голові:

– Ще... Я хочу цього ще...

Далі стало гаряче. Ні, не надворі, а в мені й думаю, що в ньому також. Дуже гаряче. Я відчувала як гучно б'ється його серце та все більше напружується у мене на животі товста дуга, схована під його шортами. Ясно, що там були ще плавки, але й вони не могли стримати непереборних бажань молодого самця, що вподобав на сьогодні собі самочку.

– Пішли в моє бунгало. Алан не прийде туди. Він піде до вашого номера. Я це точно знаю. Твоя подруга йому сподобалася. Так він мені говорив. А ще сказав, що ти витончена й чарівна і щоб я не смів ображати тебе, – почувла я зізнання про нас від нових знайомих.

Так це було чи ні, перевірити важко. Але наразі, збуджена бентежливими цілунками, я тремтіла в його руках від задоволення й наче цнотлива дівчинка не знала ні що сказати, ні зробити. Просто була згодна відразу на все, що завинила мені доля за роки заміжжя.

Террі мовчки взяв мене за руку й ми пішли назад, у бік комплексу. Тільки не до готельної висотки, а на територію, де розмістилися бунгало. Ця частина туристичної царини була трохи поодаль й там, поміж ароматних квітів, росли пальми та дивовижні кущі з великим листям. Білі кам'яні будиночки стояли на пристойній відстані один від одного, мали гарненькі віконця й міцні двері.

Господар відчинив свою оселю та знову подав мені руку:

– Ходи, у нас з Аланом чисто. Ми не жбурляємось шкарпетками об стелю. Тут простіше, ніж у верхніх номерах, але спокійно й затишно. А більшого двом відлюдникам і не треба.

Він заглянув до мінібару й дістав дві пляшечки мінералки. Простягнув одну мені, а іншу відкрив та одним духом випив всю маленьку місткість до дна. Мабуть, це наші поцілунки додали йому жаги й нестерпного бажання попити холодненького.

Террі повадився природно й приємно. Не засипав мене купою дурнувятих компліментів чи хтивих натяків. Не кидався зривати з мене сарафанчик, а просто виніс порожню пляшку до сміттєзбірника на вході (наче хотів ще подумати), а потім повернувся й проник у мене своїм неземним поглядом.

– Ти маєш очі інопланетного створіння. Тобі казали про це? – ляпнула я перше, що було в голові. А він посміхнувся й чесно відповів:

– Так, чув колись. Але від тебе слухати таке набагато приємніше й наче вперше у житті. І хвилююся я зараз наче хлопчисько, бо хочу подарувати тобі себе, як ніколи не хотів... Можна?

– А як це? Террі, я нічого не знаю про стосунки двох людей, хоч звучить це доволі дивно, – знову правда була жорстокою, але такою щирою, наче ми вже були одним цілим.

– Чому ж дивно? Я тобі вірю. Довірся й ти мені. Я спробую не образити... – відповів мені красивий сильний чоловік, про існування якого на землі два дні тому, я навіть не здогадувалась.

Далі він лагідно підчепив пальцями лямочки сарафана на моїх плечах і тоненька тканина покійно поповзла вниз. Залишався ще купальник, але скоро його верхня частина теж зникла з мого тіла. Я чекала, що зухвалий sameць традиційно витріщить на мої груди чи спробує впитися в них, але Террі продовжував гіпнозувати мене поглядом і розтягував задоволення як міг. Ми стояли біля звичайного ліжка з ортопедичним матрацом і воно було не таке просторе, як у моєму номері, але нам точно не буде тісно.

Я опинилася під звабливим тілом красеня та він не навалювався, а дуже дбайливо

нависав і цілував просто заворожливо. Я відчувала як з кожним новим нападом взаємної пристрасті губ з мого лона пирскає волога й навіть не уявляла, що можу бути настільки збудженою.

Террі продовжував наповнювати мій ротик вишуканими настирливими рухами та впевнено тримався на одній руці. Інша раптом ковзнула донизу і його вправні пальці почали монотонно пестити мою змоклу щілинку, та він не поспішав стягувати з мене пляжні трусики. Ясно, що вони були готові до непроникнення вологи (адже призначені для купання у воді). Та я чула: як гаряча пінка лине зсередини й зволожує там усе.

Чарівний спокусник прочитав мої думки й легенько пірнув під плавки, а я застогнала від неймовірної насолоди, бо відчула його пальці у собі. Не знаю скільки їх було, але вони заповнили моє лono спочатку неглибоко й лише розбурхували апетит. Та з кожним моїм трепетним подихом чоловік розумів, що я хочу далеко більшого наповнення і дарував його мені. Він проник бешкетливими пальцями до самої шийки й бавився нею так солодко, що я вже не сприймала навколишнього світу, а лишень жадала запаморочливо витонченої ласки ще і ще. Періодично неперевершений звабник обережно покусував мочку вуха та лизькав кінчиком язика мою напружену шию.

Все це примушувало мене забути про сором і стогнати первісно та одержимо. Наразі я набухла мабуть більше, ніж весняні бруньки перед тим, як виштовхнуть з себе перший липкий листочок. Думки скуйовдилися в медовому маренні, а мій дивовижний острівний коханець точно не збирався зупинитись, адже напевно знав ще багато таємниць жіночої втіхи.

– Як ти хочеш розпочати? – почула я й здригнулась. А він заглянув у мої помутнілі від насолоди очі тими своїми неземними зорями й додав: – Я не люблю ніяких перепон. Хочу відчути тебе всю до останньої клітиночки, тривожну й смачну. Повір, я буду дуже обережний.

– Хочу так, як ти. Я не боюся незахищеності й спробую відчути себе живою. Подаруй мені це задоволення і я пам'ятатиму тебе завжди, – наче на сповіді відповіла я прекрасному незнайомцю та знову полинула у світ його божественного поцілунку.

Розділ 8.

Террі поклав мої руки собі на боки, що й досі були в плавках та попросив:

– Сама зніми. Тоді я знатиму, що бажаний.

Господи! Він ще має сумніви до того: бажаний чи ні? Я кивнула й задихаючись від очікування дива потягнула еластичну тканину вниз. Тепер з-під неї назовні вивільнився рожевий дикий звір, шовковий і набряклий, наче камінь.

Чоловік взяв мою руку й оповив нею свій до нестями збуджений орган. Він показав яких саме рухів хоче найбільше та не став знімати долоню з моєї руки. Ми маніпулювали його бажаннями дуєтом й не могли відвести затуманених поглядів

одне від одного.

Ось він не витримав і закинув голову вгору та сховав від мене ті шалені озера на якусь мить. Тепер йому знову захотілося моїх губ і спокусник проник язиком в мій рот глибоко-глибоко та продовжував керувати мастурбацією своєї перезбудженої плоти.

Я вже була на самому краєчку розуму й несамовито бажала відчувти того гладіатора у собі! Мабуть, треба було триматися ще, але я відірвала губи й простогнала:

– Хочу його туди... Повір: ти зараз бажаний, як ніхто в світі...

Террі послухався і всівся посеред ліжка. Потім взяв мене у свої сильні руки й почав поступово опускати на себе, уважно вдивляючись в саму глибину моїх очманілих від пристрасті очей. Я відчувала як його загарбник, оповитий щедрою вологою, хижо розпирає моє лоно й помалу втрачала свідомість.

Він увійшов до самого кінця та вперся в розбурхані стінки давно не ораної чоловічим плугом вагіни, але більше нічого зробити не встиг. Я скрикнула від насолоди й нестримно запульсувала, навіть не розуміючи: що зі мною? Здригалась у п'яних нападах невідомої «хвороби» й вивергала з себе гарячі хвилі, а на очах стояли сльози...

– Ти кінчила, навіть не розпочавши. Яка неймовірна жінка! Скільки у тобі блаженства і шалених мрій. Я ще вчора відчув, що ти особлива.

Террі почекав якусь мить. Він з цікавістю роздивлявся моє перекошене насолодою личко й обережно підтримував ослабле тіло. Здається йому подобалось доводити вчорашню незнайомку до божевілля. Як же мені було солодко! Після вистражданого, першого в житті оргазму, я почувалася супержінкою й тепер бажання, що прокинулися, наростали з кожним подихом.

– Не бійся бути справжньою, рухайся як хочеш, – підказав мені віртуозний майстер жіночої втіхи.

Наш спаринг набирал обертів та дарував нестерпно гострі муки. Я геть забула про вчорашні сонячні опіки, хоч вони в мене й не були критично важкі. Та навіть якби Террі зараз спробував зламати мене навпіл, я дозволила б, адже не відчувала болю, лише незрівнянний смак і вдячність.

– Ти казала про мої очі... Якби ж ти тільки бачила зараз свої! Вони наповнені жадобою й вогнем. Я не знав, що можу бути настільки бажаним. Невже тобі зі мною аж так добре? – здавалося він говорив банальні речі, але я знову відповіла правду:

– Може тому, що з тобою я відчула це вперше?

– Що дійсно вперше? Русалонько, це неймовірно приємно... Йди сюди, – він наблизив мене і знову цілував. Тільки тепер ніжно й лагідно. – Я дуже хочу в усьому догодити тобі.

Наразі обдарований Амур розвернув покірну Психею до себе спинкою і не питав згоди, адже розумів, що я все одно не знаю: чого саме хочу. Мій поводитир світом кохання здавався трішечки екстремалом та я була готова до будь-яких його геніальних дослідів.

Тепер ми обоє стояли навколішки й Террі робив напівпроникнення ззаду та страшенно розбурхував жагу. А ще його умілі ручки мучили мене у найпривабливіших місцях. Однією він пестив півкулі моїх грудей та інколи обережно стискав бусинки сосків, а іншою... Боже милий! Як же солодко в нього виходило задовольняти мій сп'янілий пухирець! Ця потрійна насолода здавалася неможливою казкою. Інколи чоловік опускав лице до моєї шиї й тихенько цілував її. Ще трохи його пустощів і я точно з'їду з глузду...

Коли мій талановитий учитель відчув, що жінка знову готова вибухнути – стрімко нахилив вперед і я впала руками на ліжко. А він кілька разів вдарив мене в саму глибочінь так, що я дико захрипіла й залилася слізьми та билася в блаженних судомах ще могутнішого оргазму. Террі якийсь час дбайливо притримував мене, а потім опустив «змучене» тіло на ліжко й вивчав стан піддослідної уважно та милостиво.

– Я тобі ще не набрид? Чи може стомилася? – хитро примружив свій неймовірний погляд він.

– Ні, не набрид і не стомилася. Такими темпами, скоріше я набридну тобі, – ставала все зухвалішою я й зовсім не впізнавала себе.

– Ти дивовижна! – піднесено похитав головою він. – Тоді не зупиняй мене, дияволятко. Я покажу тобі шлях до нових мрій. Хочеш?

Він взяв зі столу надпиту мною пляшечку води, а потім встав і приніс ще. Я пила воду й відчувала, як тремтять руки. Що ж це він зі мною зробив? А казав, що нічим заразним не хворіє! Та я вже була невиліковно хвора Ним і навіть не збиралася думати про оздоровлення. Ми втамували спрагу до води й знову відчували іншу – набагато божевільнішу.

Зараз я відпочивала на спині, а блискучий звабник зігнув мої ніжки в колінах, широко розвів їх, забрався зверху та задовольняв мене грубувато й шалено. Він рухався у збитій пінці як справжній завойовник і тихо посміхався, бо розумів, що дарує неймовірну насолоду не тільки моєму тілу, а й окрилений втіхою душі.

Нам не треба було більше розмовляти вголос, ми говорили зсередини й відчували в собі багато спільного та настільки живого й природного, що зайшовши у двері цього бунгало навіть не сподівалися віднайти.

– Хочу кінчити в тебе, можна? – знову обережно запитав він і додав: – В другому корпусі є аптека й там продають пігулки «після». Я можу сам взяти тобі, якщо соромишся.

Ці слова неперевершеного коханця дещо насторожили мене. Он як багато відомо йому про жіночі справи? Ні, я розумію, що дівчат у нього було наче маку в маківці,

інакше б він не був таким чарівним. Але все одно подібна дбайливість зачепила.

– Ти обіцяв не ображати. Навіщо ж питаєш дурниці? Так, я хочу відчувати у собі твоє задоволення, а потім вже якось дам собі раду, – відповіла я Террі, а він знову ніжно посміхнувся й перепросив:

– Вибач, я не хотів образити жодним словом. Дякую, мавко, за довіру й дикий мед, що живе у тобі. Я хочу, щоб надалі кожен день і ніч були такими. Ми відправимо Алана до вас нагору й думаю, що вони з твоєю подругою не відмовляться. Чи тобі тут не сподобалось?

– Сказати, як на душі? Я можу залишитися з тобою навіть на вулиці, під деревом. Невже ти цього ще не зрозумів? – надула я губенята та здається наразі йому було не до моєї відповіді. Хоча вона додала поштовху до винагороди за райські труди. Мій Амур трішки напружився, блиснув своїм неземним поглядом і викинув з себе гарячу хвилю, що весь цей час мужньо тримав у собі.

У п'яній агонії оргазму він схлипував і здригався та продовжував наповнювати мене своїм багатством. Зараз Террі виглядав таким вразливим й дещо схожим на дитя, тільки дуже розпусне й чарівне.

Скоро знесилений отриманою насолодою красунчик притих та все одно залишався в мені. Здавалось у взаємній знеможі ми так зрослися, що не вийде роз'єднатись. Але ж скоро сюди повернеться Алан та й до клятої аптеки треба зайти!

– Я не хочу покидати тебе. Мені в житті не було так солодко... – тихо промовив своїм шовковим голосом ослаблий чоловік, а я доторкнулася до його красивого обличчя й попросила те, про що думала:

– Тоді залишайся в мені назавжди.

Розділ 9.

Приймати разом душ я категорично відмовилась. Виходить десь всередині ще залишалася крапля самої себе? Бо коли б ми разом зайшли до кабінки, то здійснювали нові задуми доти, поки нас звідти силоміць не випхав би другий господар бунгалю.

Террі подав мені рушник і дивився так, наче бачить востаннє.

– Дякую. Сподіваюся, ми ще побачимося колись? Не ображайся, жартую, – хотіла саянути незалежним гумором я, а він приклав палець до моїх губ і зігрів своїми космічними очима:

– Так, побачимося й багато разів. А ображатися на тебе я не можу. Ти подарувала мені дивовижно чистий світ, якого я не знав раніше.

– Террі... Я знаю все, що ти хочеш сказати й те, що ми відчуваємо дуже дороге. Але ж це тільки туристична інтрижка і вона закінчиться через кілька днів, – спаскудила я своїм дурним язиком неземну зустріч! Та він обіцяв бути розумнішим і дійсно був таким, тому я почула:

– Сем, не роби висновків зарано! Ніхто не знає, що чекає за рогом. Може не треба заглядати туди, доки над нами сяє сонце? А тепер - краще йди...

Я йшла до аптеки роздавлена й сумна, хоча повинна була пурхати на щасливих крильцях. Голову роздирали пекучі думки: чому не Він лежить кожної ночі в моїх обіймах четвертий рік поспіль, чи сто років або цілу вічність? Навіщо взагалі зустрівся мені серед цього раю, щоб наповнити світ неземним блаженством й нестерпним болем?

Дивна ти жінка! А де ж іще літати Амуру, як не серед екзотичних гавайських кущів? Господи, дай мені сили просто запам'ятати втіху та не шукати у випадковій зустрічі доленосного підґрунтя. Я ж отримала від поїздки сюди набагато більше, ніж сподівалась і зможу тепер надалі дихати брудним нью-йоркським повітрям, байдуже пропускаючи через себе порожнечу звичайних днів.

В нашому номері відчувався такий же аромат багаторазового спарювання двох людиноподібних тварин, та Алана біля Менді вже не було. Вона лежала в улюбленій позі розп'яття й просто дивилася в стелю. Але коли наші очі зустрілися, ми кинулися в обійми одна одній і дякували за те, що опинилися тут, щоб відчувати райську насолоду не від сонця й води, а поклітинно...

Дві мавпочки спочатку белькотіли щось дивне, а коли трохи відійшли від шоку щастя, відпустили одна одну та почали роздивлятися зморені коханням тіла. Очі двох подружок, що загуляли на курорті, перетиналися хтивим вогнем і таємничістю. Ми наче дивилися в дзеркало й чекали: хто перший виплесне назовні словесний потік емоцій про отримані враження. Але тоді задоволення перестане бути безцінним.

– Семі, я повинна тобі сказати, що цей Алан такий буйний і витривалий. А ще страшенно винахідливий! Він впорскував у мене шампанське, а потім пив звідти...

– Ну, почалося! – безсило впала я збоку на її ліжко, попередньо проаналізувавши, чи немає там калюжі любовних випорожнень. – Менді, прошу, залиш ці подробиці у собі. Задоволена і слава Богу.

Після почутого мені відразу розхотілося ділитися з цією збоченою істотою нашим чарівним інтимом з Террі.

– Алан пообіцяв, що я кататимуся на дошці не гірше, ніж на ньому сьогодні! Сказав, що я талановита й сильна, – невгамовно хвалилася подружка та насторожено заглядала мені в очі. – А чого ти мовчиш, наче води в рот набрала? Що той красунчик у ліжку не такий привабливий, як зовні? Та не сумуй, може ще розгуляється...

Після цих її слів я скрикнула й залилась гарячими сльозами. Зморена своїм каскадерським коханням Менді тяжко зітхнула й підповзла ближче:

– Семі, ти чого? Він щось не те зробив? Образив? Силував до дурниць? – перебирала гарна репортерка у своїй голові всі негативні варіанти й пестила мене обома руками по голові.

– Менді, він неземний! І здається я його кохаю... Ніколи нічого подібного не відчувала. У Террі немає недоліків, він дійсно спустився з космосу. Такий гарний зовні чоловік не може бути настільки чистим і благородним. А ще він... Не зважай і дай я поплачу! – наказала я Аманді посеред її ліжка, а вона хмикнула й відповіла:

– Та плачте собі на здоров'я, місіс Венс.

Від свого тупого прізвища мене наче окропом обдало і я надривно скрикнула:

– От навіщо ти зараз згадуєш про нього? Майкла для мене більше не існує!

– Та невже? А по-моєму, шановний банкір з твого нудного життя поки ще нікуди не зник. Ти що надумала розлучатися з ним? Але ж пані Жошович буде дуже незадоволена таким ходом подій! Вона в зятєві душі не чує. А Террі знає, що ти одружена? – здавалось, що Аманда вже забула про задоволення й допитувала мене з усією своєю репортерською пристрасстю.

– Знає. Я відразу сказала, хоча запитав саме він. Побачив слід від обручки на пальці, – з легкістю каялась я Аманді.

– Значить має серйозні наміри. Так чого ж ти плачеш, дурненька? Я коли оцінила вас поруч - ледве зір не втратила. Це ж не парочка, а якийсь водоспад неймовірної краси. Наче спеціально природа одне для одного намалювала...

– Менді, перестань готуватися до нової статті про Гаваї. Я вже бачу заголовок: «Неперевершений рай кохання на землі...» Так? А мені наразі зовсім не до жартів. Навіть не уявляю: що робитиму, коли роз'їдемося. Я ж нічогісінько про нього не знаю. Лише те, що найдорожчий на землі, – продовжувала я розпачливий аналіз душевних перипетій та лише зараз починала пригадувати про розум.

Коли ми знайомилися вночі на пляжі, то відверто назвалися: хто й звідки, а ці чарівні самці навіть не сказали з якого вони міста. Може з різних країв, просто здружилися тут, на хвилях? А що як чоловіки злочинці чи втікачі? Чи мало на островах ховається різних утаємничених особистостей? Хоча ці точно не приховують свого перебування. Бо такі помітні постаті під біленьку футболку не заховаєш...

– Скажи, Менді, а що Алан тобі про себе зовсім нічого не говорив? – вже вчепилась я в тему розкопок минулого наших спокусників.

– Чому ж? Розповідав. Він у всьому цікавий співрозмовник. Казав, що народився в Марселі і його батько був моряком, а мама арабської крові. Та вони давно загинули й тепер він працює на узбережжі. А ким я спитати не встигла, заняття у нас були дуже важливі та смачні... – вчасно зупинилася Аманда і за це я була їй вдячна.

Адже жінки часто обмінюються з подругами тонкощами свого інтиму та вигадують купу якихось дурниць про тривалість чи розміри..А я після сьогоднішньої зустрічі з Террі не хочу казати нікому жодного слова. Все залишу тільки собі!

Та й навіщо воно їй? Здається Менді отримала від поїздки все, що бажала. Господь підкинув їй арабського жеребчика, котрий зумів задовольнити її шалену хіть, а ще

легко навчить ширяти на хвилях. І взагалі міс Белтон від його чеснот та хисту сяє, як начищений мідний чайник, тому я не маю жодних намірів заважати їй.

Розділ 10.

Кілька діб пролетіли, наче в казковому маренні. Алан дійсно оселився з Менді в нашому номері. А ми з Террі, забувши про день та ніч, блаженно кохалися в його бунгало. Інколи виходили поплавати й позасмагати, але для цього чарівний гід моєї пристрасті знаходив більш усамітненні місця. Не тільки через несумісню з розумом поведінку, а й щоб не демонструвати купі відпочивальників моїх синців на зап'ястках чи його спортивне, до крові подряпане тіло...

Найекзотичнішими були наші нічні вибрики на воді. Ніколи не думала, що можна одночасно кайфувати від оргазму й змивати його наслідки у безкрайній гладі теплих хвиль. Гострі відчуття небезпеки та сильні руки Террі робили з мене справжню креветку. Тільки тепер не варену, як раніше казала Менді, а гнучку та хтиву істоту морських глибин.

У перервах між відчайдушними «кохаю» й «божеволію в тобі» Террі поділився зі мною історією свого життя на землі. Наші стосунки почалися зі щирої відвертості й тому я вірила кожному його слову. І як не повіриш тим неземним очам, що сяють яскравіше гавайського сонця чи серцю, що зрослося з моїм?

Я вже дізналася, що Терренс Янг народився на Філіппінах. Його мама корінна філіппінка, а тато - білий чоловік, що загинув під час аварії на місцевому заводі, коли Террі не було й сімнадцяти років. Скоро не стало й мами і хлопець, щоб забути про пекуче горе помандрував з рідних країв світ за очі.

Так почалося «особливе виховання» громадянина світу, що зустрів юнака байдуже й безжально. Спочатку Террі наймався на комерційні судна та ходив морями під прапорами різних країн. Неодноразово бачив піратів і навіть якось потрапив до них у полон. Через деякий час йому вдалося втекти та на пам'ять про життя невільника треноване тіло Янга залишило собі рубці від нунчаків. І хоч кажуть, що шрами прикрашають чоловіка, надалі він полишив морські подорожі й захопився альпінізмом.

Для цього Террі подався аж в Гімалаї та навчався скелелазіння в одного дивовижного майстра. Мріяв підійнятися на Джомолунгму, але кинув усе й вирушив до Тибету. Саме там він і зустрів настирливого дядька, котрий запропонував мужньому молодикові роботу на Гаваях. Після тяжкої праці на судах та карколомного екстриму гірських хребтів, пропозиція водити туристів зеленими кущами й ескортувати їх яхтами до місцевих берегів, спочатку видалася Терренсу сумним жартом. Але коли підприємливий чоловік порекомендував не покладатися на слова й підписав з найманим робітником письмову угоду, з платнею й проживанням, жарт перетворився на пристойну реальність.

Отак Террі, з новим господарем, пристав до берегів Гонолулу. Містер Маркус був власником великої території, що простягалася вздовж узбережжя, на деякій відстані від центральних пляжів. Чисельна кількість служниць та охорони вільно жили на території маєтку в невеличких бунгало. Таким чином життя Янга, серед

смагадових хвиль Тихого океану, налагодилося й виглядало майже казково.

Сезон гавайського відпочинку не має ні початку, ні кінця й сервісні послуги теж до нестями вимотують. Террі ніколи не мав звички скаржитися, але щоб динамічний бізнес не страждав, містер Маркус скоро найняв ще одного «мандрівника світом». Це був француз арабської крові Алан Паті. Виявилось, що багато в чому долі чоловіків схожі й тому вони швидко потоваришували.

І ось кілька днів тому молоді люди висадили в нашій бухті нову групу туристів та повинні були відразу повертатися на віллу до господаря. Але волелюбний француз запропонував трохи розслабитися від забаганок багатіїв і Терренс погодився. Вони взяли на прокат пару серфів й орендували недороге бунгало на території цього туристичного комплексу.

Другої доби відпочинку парочка засмаглих гавайських гідів і зустріла на воді обгорілих нью-йоркських туристок, що ховалися від гарячого сонця та сорому. А як наступного дня знайомство продовжилося – обидва забули і про обов'язки перед господарем, і про все попереднє життя на землі.

Термін нашої з Менді турпутівки невблаганно спливав. Кожен день я з жахом дивилася на число в календарі й не уявляла: як НАМ розлучитися? Адже крім кохання у нас з Террі не було жодної підстави залишатися разом.

Чарівні екскурсоводи, як обіцяли, вже показали нам ботанічний сад та «дикі» джунглі. Ми побували біля стрімких водоспадів й оглянули неосяжні простори застиглої вулканічної лави, бачили дельфінів і плавали біля них. Ці дивовижні тварини зовсім не бояться людей та наївно довіряють їм!

Сьогодні ми зібралися докупити під великою парасолею і влаштували обід, що поступово обернувся вечерею. Поруч, на майданчику з музикантами, ми танцювали запальні гавайські танці, котрим навчили нас чоловіки. І якщо забути про реальність, то здавалося, що дві парочки разом приїхали сюди й так само щасливо повернуться на материк.

Алан сипав своїми гарячими жартами і все міцніше притискав до себе збуджену Менді. А ми з Террі таємниче посміхалися й під скатертиною жадібно пестили долоні одне одного та завмирили в передчутті нічної насолоди...

Раптом на прекрасному обличчі мого коханого спочатку з'явився подив, а потім гнів. Таким я не бачила Террі ще ніколи. Алан теж став неприродно надутим, бо до нашого столика підійшла незнайомка й сказала:

– То ось де наші гулятьї загубилися! Тато хвилюється, а вони тут з дівчатами зависають. Хіба так важко відзвітувати про справи та попрохати відпочинок на кілька днів? Ви хоч знаєте: скільки нових дурнів припалося до берега? Амігос без вас зашиваються. Соколе мій, поїхали додому, я дуже скучила...

Після цих слів дівчина раптом нахилилася до Террі та впилася розмальованими губами в уста, що на моє глибоке переконання, вже належали лише МЕНІ, принаймні до цієї миті! Я відсахнулася від їх облизування й світ затьмарився перед

очима. Все виглядало так натурально, наче вони не просто знайомі, а дуже близькі люди чи взагалі жінка й чоловік? А Террі казав, що абсолютно вільний!

Я вирвала долоньку з його руки, відкинула стілець й мовчки побігла в бік готелю.

– Перепрошую... – підвелася Менді та рвонула за мною з криком: – Семі, на мене почекай!

Аж біля ліфтів Белтон наздогнала мене й схопила за руку. Здавалося, що я не відчуваю тіла, а світ почорнів і перестав сяяти яскравими барвами.

– Саманто, не жени коней! Хто її знає, що воно таке? Треба спокійно розібратися з усім. Пригадай, що ти в нас теж не зовсім вільна жінка. То може й він має якісь таємниці з минулого, – відчитувала мене Аманда в ліфті й бачила, що я на грані.

– Белтон, по твоєму це було схоже на минуле? Чи я приховувала, що заміжня? – ридала й билася в істериці я так, наче ми вже були одружені або Террі кинув мене перед вівтарем.

За його чарівністю я чомусь геть забула, що вдома на мене чекає власний чоловік. Ну, навіть якщо не чекає, то все одно юридично присутній у моєму житті. Але навіщо Террі приховав, що також одружений? І куди подіти всі ті божевільні почуття й щирі обіцянки, якими захлиналась кожна наша ніч?

– Семі, кицю, попей води! Ну, не треба так перейматися через курортну інтрижку. Це ж твої слова були! Ми знали, що розважимося й поїдемо додому працювати та згадуватимемо хлопців, як доповнення до прекрасних гавайських краєвидів, – безтурботно вимовила Аманда й подала мені пляшечку води.

Я глянула на звичайну мінералку й відчула, що то гільйотина, котра ріже мене на шматки. За лічені дні я перестала бути сухою дровенякою, що не має жодних почуттів й перетворилась на дивачку, готову померти тільки б Він був лише моїм... Террі-Террі, що ж ти зробив зі мною? Адже це ніяка не розвага, а крах довіри і всього на що я накинулася, мов голодний звір.

Щоб Менді мене не бісила, я зачинилася у своїй кімнаті й ридала так, наче смерть вже прийшла та сказала, що не відпустить мене назад у білий світ! Потім зреагувала на зраду так само гарячково, як мама колись і просто знайшла терміновий рейс до Нью-Йорка (звісно чорт знає яким маршрутом та з пересадками). Байдуже, тільки б не бачити ідилії місцевого «сокола» з його куркою!

Як прийдеться запхала лахи до валізи й визирнула в хол та, слава Богу, не побачила Менді. Потім написала в адміністрації відмову від решти відпочинку й мене зовсім не цікавило, що думають про розпатлану та зарюмсану гостю працівники готелю. Власне, то не їх справа. Головне, щоб «парочка щасливців» ніде не потрапила в поле зору та якомога швидше вибратися в аеропорт.

На телефоні довго з'являлася купа викликів, аж доки я взагалі не вимкнула гаджет й запхала його кудись під ганчір'я.

Розділ 11.

З перельотами та чеканням рейсів я «налітала» понад добу та з'явилася під оселею Венсів, коли у Нью-Йорку стояла глибока ніч. Звісно у вікнах нашого з Майклом дому було зовсім темно. Мабуть, вже спить або ще вірніше сидить у себе в конторі та рахує чужі гроші.

Ні, здається таки вдома, бо світло в передпокої горить і якісь дивні звуки чуються з будинку. Я безсило кидаю валізу посеред холу та вмикаю верхнє освітлення... Далі невитривалим краще відійти вбік!

Посеред їдальні, на так званому острові поруч з плитою, широко розсунувши ноги сидить якась малолітка, а мій «вірний і працьовитий» чоловік порпається ротом у її вагіні...

– У-упс! – чую я глузливий звук з рота тієї дівулі, а Майкл відривається від своєї «пізньої вечері», витирає мокрі губи й дивиться на мене так здивовано, наче бачить вперше у житті.

Чомусь в моїй голові виникає єдина фраза, котру він зараз повинен сказати: «Це зовсім не те, про що ти подумала...» Так каже будь-який чоловік, коли дружина зненацька заскочить його хтиву морду в промежині іншої. Та він спокійно встає й накидає на тіло дівчини свою сорочку, а потім каже мені:

– Ти вже відпочила? Чому так рано повернулася? Здається ще повинна була плавати на Гаваях кілька днів.

– Ну, вибач Майкі, що не попередила! Та я бачу: ти не дуже сумував на самоті, – перша думка була повідривати їм голови. Друга – вбитися самій. Але я спокійно розстібнула вітрівку й повісила її до стінної шафи.

Потім мовчки обійшла їх і побрела на ватяних ногах до себе, щоб просто прийняти душ. Добре, що кабінок в домі аж три. Я щиро сподівалася, що вони не спарювалися в кожній? Може Майклу було достатньо порати те недозріле стерво лише у своїй опочивальні?

Дійсно, в цьому я не помилилася. Містер Венс залишався, як завжди, вихованим та логічним. У моїй кімнаті - непорушний спокій і все на тих місцях, що я залишила, щоб потрапити на кілька днів у інший вимір. Туди, де я була з Ним - чарівним і жаданим та втрачала розум від кохання й смертельно гострих відчуттів, котрих тут взагалі не знала.

Після теплої води стало набагато краще. Я розпласталася на власному ліжку, пригадуючи кожную складочку його поверхні й розуміла, що світ залишився старим. Змінився лише один нюанс. Мій до нестями заклопотаний справами чоловік виявився звичайнісіньким земним пройдисвітом, що вміє робити з іншими жінками таке, чого зі мною навіть не наважувався.

У двері спальні постукали. Це був Майкл. Навіть серед ночі він вже встиг одягнути свій традиційний прикид мертвяка й стояв переді мною з надпитим келихом

червоного вина спокійний, наче удав. Мені напою не пропонував, бо знав, що відмовлюся.

– Заходь, мій підлий жеребчику! Що не встигли кінчити? І скільки часу вона існує у твоєму житті? Ну, тепер хоч зрозуміло: чому до мого тіла у тебе не доходили ні руки, ні рот, – відразу накинулася я на благовірного, але й він був не з простачків.

– У тебе щось сталося, Семі? Лінда казала, що пробудеш на Гаваях до сімнадцятого, а сьогодні якщо не помиляюся, ще тільки чотирнадцяте на календарі.

– Дякую, Майкі, за турботу й нагадування. У мене все в порядку. А як твоя дівчинка, не дуже злякалася? Бо ще невчасно почнуться критичні дні. Від твого рота вона ж не завагітніє, – полізла з мене гидота та він тільки посміхнувся й відповів:

– Мія - моя помічниця. Вона не вагітна і не з боязких. А на запитання: скільки зі мною, можу відповісти. Стільки, скільки ти не зі мною.

– Ого! Так довго? Тобто завжди? – зробила я висновок.

– Ні, не зовсім. Одружувався я з живою жінкою й кохав тоді. А ти чомусь замкнулася у собі й перетворилася на машину та забула, що ми чоловік і дружина. Ось тоді Мія й допомогла мені згадати, що я живий. За це я вдячний їй. Заміж за мене дівчина не проситься та не вимагає високої платні. Просто розуміє й підтримує. Здивована? Бачу, що так, – тепер зробив свій висновок мій фінансист, у котрого виявляється є чуйна коханка.

– Якщо чесно, то здивована. Ти вибач, що навіть не сповістила про від'їзд. Просто тебе рідко можна побачити вдома, а телефоном - якось негарно було. Ось я маму й перетворила на нашого перемовника. У неї це добре виходить, адже любить тебе вона більше, ніж власну дочку.

– Так, Лінда дивовижна жінка й ви з нею зовсім не схожі. Добре, я піду. Гарних тобі снів. Мія вже поїхала, якщо це тебе заспокоїть, – вимкнув Майкл верхнє світло, а я байдуже відповіла йому вслід:

– Добраніч, Майкі! Та я не дуже й переймалася, але дякую.

Спати чомусь перехотілося, хоч я не плакала. Просто дивилася в стелю й розмовляла з Богом:

«Господи! Навіщо аж таким дивним ти зліпив цей світ? Створив чоловіка й жінку та подарував їм можливість кохати й продовжувати людський рід. А потім додав до цієї милої картини кілька штрихів: гординю та жадібність, гнів та розпусту, ненажерливість, зневіру й заздрість. І борсаємося ми серед своїх гріхів та часто губимо на шляху найцінніше, що мали в душі. Так і ходимо з нею світом думаючи, що жива, а насправді душенька вже давно померла...

Ось я, наприклад. Спочатку тихо жила собі поруч з непоганим чоловіком. Та виявляється винна в його стражданнях і він пішов шукати втіху на стороні. А потім зустріла Його й відчула таке, що навіть уявити не сміла. Не тільки тілом, а й душею

хотіла кохати тисячу років. Тільки виявилось, що у нього теж є свої скелети. Всі ми прагнемо єдиного й вірного назавжди. А та ВІРНІСТЬ КРИХКА й нетривала! І саме в такі моменти хочеться спитати: Господи, невже ти людей лише на муки створив?»

Покінчивши спілкування з Богом я повернулася на улюблений бік, склала долоні під щокою та скоро заснула на самоті, у своєму традиційно холодному ліжку.

Розділ 12.

Вранці зателефонувала моя зібрана й досконала матуся.

– Донечко, що сталося? Чому ти повернулася раніше? Захворіла чи вдома щось не так? – настирливо допитувалася ненька, а я вже виспалася у власному ліжку й до мене повернувся гіркий домашній сарказм:

– Та погода у них там на Гаваях не дуже сприятлива, мамо. Ось я й зірвалася додому погрітися серед купи наших машин.

– Доню, а приїдь до мене, поговоримо. Я тут новим проектом страх як зайнята, не відірватись. Прошу тебе! Я дуже скучила й хочу бачити свою красуню, – просила рідненька і я погодилася.

Як добре їхати в нашому стабільно роздовбаному таксі, чути з вікна звичайні розмови чи навіть лайку! Я сиділа на задньому сидінні з заплющеними очима й посміхалася. Взагалі-то в моєму житті на сьогодні радощів стало ще менше, ніж до від'їзду, але дівчині з Нью-Йорка потрібно просто вдихнути чадний запах вулиць, поринути у їх монотонний гамір і все повернеться до норми. А романтичні зустрічі, кохання та зради нехай залишаються поза мною. Адже я живу і це теж благо...

– Семі, ти прекрасна! – обіймала мене мама та роздивлялася з усіх боків. – Така чарівна засмага й погляд ясний та піднесений.

Ого! Виходить телепродюсер і головний редактор зовсім втратила гострий зір, якщо навіть у тупому погляді рідної доньки не бачить сліду важких вчорашніх відкриттів.

– Ну, розповідай: як там на Гаваях? Що їдять? Чим живуть? – всілася у своє крісло мамця та запрогла давнього коника, котрий чіпляється до людей заради інтерв'ю.

– Все як завжди, мамо. Їдять що прийдеться, засмагають і п'ють коктейлі, а ще зраджують всі та всім...

– В сенсі? Хто кому зраджує? – моя бідолашна затуркана важкою роботою мама зовсім забула про таке слово як «зрада» і слава Богу!

– Мамо! Ну ти ж на телебаченні працюєш. Невже не розумієш сенсу поїздки на курорт? Туристичні путівки здається для того й вигадали, щоб між ознайомчими моментами відриватися від зашкарублої домашньої дійсності з кимось новим. А потім ту-ту... І ніхто більше нікого не згадає. Залишаються лише чудові краєвиди в телефоні та деякий час засмага на тілі, – докладно розповідала я жінці, що мене

народила про сутність «оздоровчих» турів до теплих країв.

– Ой, щось ти темниш, Семі! А як тебе Майкл зустрів? Точно зрадив! Бо коли я повідомила про твій від'їзд, він ледве не плакав, – видала вона новину.

– Та ти що? Мабуть, від радощів. Адже вчора мене зустрів голою бабою на нашому столі та зізнався, що це в них давно. Ось такі, мамо, у твого зятя сльози, – не витримала я, бо кому ж розповідати про подружню зраду чоловіка, як не мамі? А розповідь про свою «шалену інтрижку» я поки пропущу!

– У Майкла є інша жінка? Семі, ти щось наплутала. Я ні за що не повірю в таку нісенітницю, – обурено вчепилася ручками у власний стіл недовірлива ненька.

– Я теж думала, що він тільки фінансист, а виявився звичайним бабником. Та й важко щось наплутати, мамо, коли перед тобою власний чоловік лиже пиз... якійсь дівці. Перепрошую! Хочу викликати клінінгові послуги, щоб простерилізували острів і плиту. Перше, що спадало на думку вчора - це посадити її на увімкнену панель. Але ж навіщо псувати гарну річ? Та кайф я їм все одно обламала.

– О, Господи! Оце так новина. І чого тобі, Семі, не сиділося на тих Гаваях до кінця строку? – почула я дивину від своєї чесної матусі.

– Тобто ти вважаєш, що якби я не побачила все на власні очі, життя тривало б рівно як раніше? А про те, що це відбувається вже не перший рік теж забути? – завелась я, наче мені не байдуже.

– Хто тобі таке сказав, його пасія? То не вір! Брехня це, Саманто. Майкл чесний та порядний чоловік і тебе кохає щиро й гаряче, – вперто захищала улюбленого зятя мама й мене це починало бісити.

– На жаль, мамо! Це зізнання зробив сам твій дорогий містер Венс, спокійно і впевнено. Він навіть надав мені перелік причин, у зв'язку з якими трахає свою секретарку.

– Тю! Ну, це вже ні в які ворота, Семі. Я кілька разів бачила ту скромну дівчинку й ніколи б не подумала, що у них з Майком стосунки. Вона йому зовсім не підходить і взагалі такі сіренькі мишки містеру Венсу не до смаку. Адже за дружину він обрав собі справжню зірку - мою доню! І що ти вирішила робити? Як завжди: з мосту та в воду. На розлучення подаси? – все й відразу хотіла з'ясувати обурена мамця.

– Поки не знаю. Взагалі-то нічого не змінилося, мамо. Дім у нас великий, на два окремі входи. Ми й до цього жили кожен своїм життям, ночували в різних спальнях. То якого біса щось змінювати? Аби побачити в газетах коротке повідомлення: «Голова ради директорів... Майкл Венс отримав свободу від своєї зарозумілої й некомпанійської дружини й тепер у Нью-Йорку з'явився ще один вартий заздрощів наречений». Ні, поки-що я не надам журналюгам такої можливості, – впевнено пообіцяла я мамі, щоб заспокоїти.

– Оце ти мене сьогодні навантажила, Сем! Он як багато з життя єдиної доньки я не знала. Ти ж завжди кинеш «все добре» й побігла. А діти, між іншим, розповідають

матерям усе, – ображено накопилила вона губку.

– ...Ліндо, ну скільки можна? Ти сказала чекати в авто, але ж не годину! – заглянув у двері молодий телеведучий, котрого моя матуся з недавніх пір, дуже активно просувала на своєму каналі. – Перепрошую! Пані Ліндо, Ви зайняті?

– Привіт, Артуре! Ні, мама вже звільнилася для тебе, бо я йду, – роз'їхалися в східній посмішці мої губи. От не вийшло в мене зараз бути підкреслено вихованою, та не дуже й хотілося!

А мамця засмикалася, наче дівчинка, щось хаотично перекладаючи на столі. Гучно закрила ноут і намагалася не дивитися мені в очі. Чого б це їй так хвилюватись? Я ж розумію: самотня гарна леді, п'ятдесяти років, що веде динамічний спосіб життя та підтримує тіло в прекрасній формі – повинна мати стимул у вигляді зацікавленого в ній тридцятирічного дрючка. Та й він, як молодий журналіст, відчуває до свого керівника неабиякий «професійний потяг». З енергійністю та зв'язками Лінди Жошович цей прищ швидко вилізе на свій крихітний телеолімп й піде собі далі, адже у Нью-Йорку каналів, як бруду. То нехай розраджує матусю, доки вистачає бажання і сил. Мені до того яке діло?

– Все, мамо, я побігла. Не буду вам заважати. А щодо мене - не хвилюйся, все нормально. Гарного тобі дня! – обійняла її обережно, щоб нічого не зім'яти й залишила цю роботу для рук молодого коханця. Сама ж кинулася до ліфта й, тяжко зітхаючи, вийшла на вулицю.

Розділ 13.

Не встигла я підійняти руку перевізнику, як на екрані з'явився виклик Менді. Я відмахнулася від авто й пішла до невеличкого скверика, біля студії.

– Привіт, моя люба подружко! Як справи? Жива ще хоч трохи, чи вже зовсім заклопав тебе той чорнявий орел? – намагалася веселитися я й розуміла, що всі жінки навколо мене, як то кажуть, при своїх інтересах. А я маючи законного чоловіка (в самому розквіті сил) та запального гавайського коханця - залишилася без жодної радості у житті.

– Семі, курочко! Як ти там, дурненька? Чому втекла від усіх і навіть мені не сказала? Я ж мало з глузду не з'їхала. Ми з хлопцями всі пляжі оббігали, тебе шукаючи. А потім вже хотіли звертатися до поліції та адміністраторка роздупилилася й пригадала, що ти поїхала додому в нормі, хоча й дуже засмучена...

– Довгий язик у тамтешньої адміністраторки! От що я тобі скажу. Яке їм собаче діло до мого настрою? Ти прости, мене, ціпонько. Не могла я більше залишатися поруч з ним. Як побачила ті родинні поцілунки - наче згоріло всередині все! Менді, я ж думала, що у нас Кохання...

– Правильно думала. Семі, він відразу до тебе полетів! У Терренса, як у всіх є проблеми, але чоловік з ними бореться, а ти його вдарила у саме серце... Хіба тобі п'ять років? Не могла у хлопця в очі запитати відповіді. Він же поруч з тобою не дихав, а млів, – вчитувала мене ще одна розумниця й це починало діставати! Всі

навколо такі правильні та щирі, тільки одна я дурна й винна.

– Менді, які в нього можуть бути проблеми? Що баби шикуються в чергу, а він не встигає обслуговувати та набиратися сил? То нехай вживає більше моллюсків, їх на Гаваях як гною... – перла з мене нестримна злість.

– Дурисвітка ти, Сем, та й годі! Та я ж відразу помчала до Алана дізнатися, що діється. А як повернулася за пів години, то від тебе вже й слід прохолонув. Саманта Венс, бачите, вирішила кинути нас усіх і як завжди зробила тупо по-своєму, – тепер відверто кричала в трубку подруга.

– Ну, і що ж такого ти дізналася? Давай, здивуй мене, Менді, – колупала я гострим підбором землю біля якоїсь квітки й тут почула:

– Що та тварюка йому ніхто. Зовсім! Вона єдина донька їх роботодавця, містера Маркуса. Така знаєш розбещена цяця. Слава Богу, що мій Алан їй не здався, а ось від Террі слина аж по жопі струменить... Тільки Терренсу Янгу вона й даром не снилася. Але ж гавайське узбережжя – наче село на березі. От і почуло гидке стерво, що в її жаданого шалений роман з невідомою кралею. Хіба ж ви ховали від когось свої гріхи? Тому воно й приперлося, щоб ваш кайф спаскудити. І в неї це дуже файно вийшло! Заміжня баба, що вперше в житті пізнала гаряче Кохання, миттю купилася та викинула все на смітник. Це все, що я хотіла тобі сказати...

Менді обурено відключилася, а я сиділа прибита новим феєрверком значущих подій та не розуміла: як допомогти своєму розірваному на клапті щастю?

– ...Привіт, нью-йоркська красуне! Важко шукати тебе серед великого яблука, – почула я шовковий голос і здригнулася всім тілом. Потім підвела сумний погляд та побачила Його.

Терренс Янг стояв переді мною такий же неймовірно гарний, але його яскравий погляд наразі був пригніченим і дуже сумним. Менді сказала правду. Він дійсно відразу полетів за мною. Тільки навіщо? Я вже й так знала правду, з телефонної розмови з подругою. Хіба гавайці не вміють користуватися гаджетами? Ну так, він не може зателефонувати мені, бо я заблокувалася. То почекав би трохи, доки я відійду від тієї кошмарної сцени й тоді все розповів.

– Привіт! Як ти знайшов мене посеред міста? – тільки глянула я на Нього, а серце вже калаталося, мов дурне.

– Серце підказало, – повторив мої думки він. – А ще маячок у твоєму телефоні.

– Що? – зіскочила я на ноги й зрозуміла, що сучасними технологіями гавайці володіють ліпше, ніж я уявляла. – Ти слідкував за мною? Навіщо?

– Заради безпеки, по-перше. Не всім, але тим, хто бажає мандрувати джунглями без провідника, містер Маркус завжди додає до гаджетів подібний пристрій. Це дуже спрощує їх пошуки у випадку, коли заблукають. Потім обладнання звісно повертають власникові. А вам з Амандою ми відразу встановили. Про всяк випадок, ви ж бо дівчата-екстремалки. Знаєш, у вас тут гарно ловить...

Більше Террі нічого не встиг сказати та отримав від мене гучного ляпаса. Я вклала в нього всю силу свого кохання, тому навіть такий сильний чоловік похитнувся від несподіванки. Він автоматично потер долонею свою шовкову щічку, а його очі блиснули тим неймовірним вогнем, від якого я вже втратила розум.

– Дякую! Цей твій дотик для мене теж насолода. Хочеш, ще бий. Мабуть, я заслужив, – лагідно вимовив він.

– Все, йди! Ніколи більше не потрапляй мені на очі. У тебе своє життя, а в мене - своє. Грайся з татовою донею, а я житиму у власному світі й забуду про все, що ми пережили... – я замовкла й захлинулася слізьми, а Террі тихо пригорнув до себе й поцілував у болючу макітру.

Після цього дотику я більше не мала жодних аргументів для спротиву й блаженно тонула в його обіймах. Терренс ще остерігався мого агресивного настрою, але відчував наскільки ми єдині й полегшено зітхнув:

– Хіба можна забути те, що ми пережили? Я кожної миті повсюди бачу очі: блаженні, кохані, навіть злі. Але вони МОЇ та з цим уже нічого не вдієш. Навіщо мені ще хтось, коли саме ти відібрала душу?

Всередині мене змагалися кохання й гордість. Вони борсалися й хотіли здолати одне одного. Я відчувала як від тієї битви втрачаю сили та боялася впасти на міську бруківку. Ось тільки поруч зі мною був Він і рідні руки не дозволять цьому статися. Я ще вагалася якусь мить, а потім ми зліпилися блаженним поцілунком, посеред гамірної вулиці та пам'ятали лише, що нероздільні.

Розділ 14.

– Куди ми їдемо? – покійно запитую у Террі та з насолодою слухаю його серце. Ми сидимо на задньому сидінні таксі й він легенько пригортає мене до себе обома руками. Пестить щокою мою голову і це найчарівніша мить з усіх, що я пережила за останню страшну добу.

– Побачиш, – таємниче посміхається він і так млосно зітхає, що в мене починається новий напад щастя.

В нетерплячці я заплющую очі й божеволію від передчуття того, що на нас чекає. І неважливо де це буде, хоч на задвірках Гарлему, тільки б знову відчути всю силу його Кохання у собі... Боже, від таких палких думок я знизу вся мокра! А що як моє збудження протече крізь легеньку сукню? Жахливий сором! Але ж і зупинити нестримні бажання не виходить, бо навіть від Його подиху я втрачаю свідомість.

Терренс розраховується й ми прямуємо до Ланграму, на п'ятій авеню. Я прикриваюся ним як щитом, щоб ніхто не бачив мене ззаду, а він лагідно притримує за талію й нахиляється ближче:

– Там усе в порядку. Але нагорі я точніше оціню: наскільки...

– Террі, ти неможливий! – лише нам відомий зміст думок, що перетинаються поглядами. Ми мовчки просимо ліфт їхати якомога швидше.

– Але ж саме за це ти й покохала мене! – чую у відповідь і ноги підкошуються від бажань та жаги. Я вже майже дві доби не відчувала його у собі. Це страшенно довго! Я намагаюся не дивитись у ті салатіві озера, бо наразі просто розірвуся на шматки й не встигну відчутти його неквапливих кроків до повного шаленства.

– Так. Ти зробив все для того, щоб я собі не належала...

– Я пишаюся цим і належу тобі. А більше нічого й не треба. Ніколи...

За порогом номера гра слів припиняється й ми зриваємо одяг, не пам'ятаючи себе. Речі розлітаються по всій кімнаті, а дихання збивається й серце горить та з кожним ударом все настирливіше вимагає втіхи. Кров у жилах скаженіє, мов під дією невідомого препарату. Світ періодично гасне, а потім спалахує яскравим вогнем...

Ми поїдаємо вуста одне одного жадібно й безжально та шукаємо руками найжаданіші місця для пестощів. Хочеться обійняти відразу все, адже ми не бачилися дуже довго та страшенно скучили за дорогими тілами.

Террі падає переді мною на коліна й тепер я розумію стан коханки Майкла, коли перервала їх заняття на кухонному столі. Зі стогоном сама стягую мокрі трусики й захилинаючись прошу:

– Візьми її... Террі, я не можу жити без тебе! Що ж ти наробив... – тепер красиві слова вже не підвладні мені, бо я відчуваю його язик глибоко в собі та збуджуюся все більше. Мої пальці борсаються у його прекрасному волоссі. Я розсуваю ноги ще ширше й притискаю обличчя туди, де неймовірно солодко...

Коханий міцно тримається за мої сідниці та не дає впасти донизу. А я дуже хочу зробити це на пухкому килимі готельного номера. Мені байдуже: чисто там чи ні? Хоча здається - так.

Я кінчаю від нестерпної прелюдії та в запамороченні оближую власні губи й продовжую випорскувати з себе божевілля до його рота. Мій звабник стогне й жадібно поглинає мою вологу та несе до ліжка.

– Чому? Я хотіла на підлозі... – ще пульсуючи шепочу я, коли Терренс зголодніло всмоктує мої соски. Сьогодні він трішки brutальний і нетерплячий.

– Іншим разом, як зовсім здичавіємо. А поки моя русалонька буде кохатися зі мною в ліжку. Здається воно пасує до нашої втіхи... – загадково натякає він, що на великому полігоні спекотно буде скрізь. Від уяви, що він уже глибоко в мені стає навіть боляче, але Террі не квапиться й тримає свій улюблений стиль.

Як він може стільки терпіти? Ось його долоня обережно повзе по мені донизу, зупиняється біля самого клітора й безжально повертається нагору. Він лагідно стискає мою шию, потім пальці торкаються губ і потрапляють до рота, а далі повертаються тим же шляхом вниз. Я хапаю його руку в себе на животі, міцно притискаю й мені здається, що матка зараз просто вибухне.

Невблаганні очі Терренса стали темно-зеленими й плавляться в мені. Чому він завжди так довго катує цими пекучими заморочками? Але ж саме після

нетерплячки в очікуванні казки – я божеволю підряд по кілька разів! Далі я тягну руку свого спокусника на лобок та демонструю: чого саме хочу. Наші погляди переплітаються магічною хіттю і я стогну, відчувши його пальці в гарячій глибині...

Мені вже не треба підказувати: чого хоче він і я вправно збуджую набряклий до скам'янілості фалос. Террі молить очима: не зупинятися. Тоді я підсуваюся так, щоб йому було добре видно місце де він чаклує пальчиками, а сама починаю зрадливо дмухати на його трепетне створіння. Ще мить і я вперше торкаюся губами шовкової голівки та прошу:

– Хочу... Дай його мені!

– Семі, може не треба? – намагається відмовитися від одного з найяскравіших чоловічих задовolenь мій благородний лицар. Але спиняти мене марно, тим більше він сам напросився на жорстокі страждання, тому нехай тепер знемагає, а я буду мучити.

– Чому не треба? Я хочу кохати тебе скрізь... – наполягаю на своєму й тихенько торкаюся язиком його блаженства. Террі здригається та дозволяє.

Тепер він повністю мій! Я обережно заповнюю його дивом весь ротик. І чому кажуть, що це гидко? Він же такий солодкий і ніжний! Може тому, що я кохаю в Ньому все від подиху до останньої клітинки? Я рухаюся дуже повільно та вже спробувала покуштувати цю красу язиком, наче морозиво, по всій окружності.

Від невмілих, але люблячих рухів мій єдиний відчуває особливу втіху й починає важко дихати. У дзеркалі-стіні я бачу як він намагається доторкнутися долонями до моєї голови, але не наважується порушити райську ідилію й боїться припинити гостре блаженство. Чому ж казав, що не треба? Значить йому подобається!

Далі я насмілилася й засадила його красунчика собі до самого горла! Ледве не вдавилася, закашлялася та почувала:

– Все, зупинись! Іди до мене, я дуже скучив...

– Ні, вибач. Я більше не буду робити того, на що не здатна. Скажи, як розбудити його, щоб кінчив мені в ротик? Будь ласка, прошу... – вперто бажаю я нових відчуттів і він скорено шепоче:

– Склади губенята трубочкою й рухайся не далі голівки... О, Семі, навіщо ж ти змушуєш себе мучити? Господи, як солодко! Ще зовсім трішки... Ще...

Я відчуваю як Террі завмирає, а потім з протяжним криком починає трепетати в судамах і наповнює мій рот зовсім несмачною вологою... Але ж я сама напросилась!

«Так ось з чого ліплять дітей?» - промайнула в моїй збудженій голові пізнавальна думка і я настирливо ковтаю дітородну суміш та насолоджуюся як мій коханий літає в невагомості. Який же він зараз змучений і слабкий!

Тільки тепер Террі вдячно пестить моє волосся, та ще важко дихаючи, промовляє:

– Кохатиму тебе в раю і в пеклі, бо ти дала мені крила. Належу одній тобі... Вибач, я перепочину хвилинку, а ти попий, що там є в барі. Негоже довго смакувати моїм коктейлем.

Та я не слухаюсь його, адже він каже, що належить мені. А значить я головна і тому підповзаю ближче до його змученого личка й заглядаю в очі. Такий погляд я бачу вперше. Його салатіві вогні просвічуються щастям наскрізь.

Важко не торкнутися чарівних вуст, що набухли від задоволення. Ми зливаємося новим голодним поцілунком і смакуємо так пристрасно, щоб досхочу нагодувати одне одного. Далі відверто розповідаємо очима все те, що не договорили губи та, наче музика, в моїх вухах звучить продовження блаженного зізнання:

– Ти не дівчисько, а божевілья якесь. З тієї миті як зустрів уночі, відразу почув, що будемо одним цілим. І навіть коли ти намагаєшся утнути щось жахливе чи дурне – ми нероздільні. Це наш дар. Іди, не мучся. Попий чогось і мені принеси... Бо цією насолодою ти мене ледве не вбила.

Розділ 15.

У мінібарі номера готелю Ланграм знайшлася велика пляшка фанти, якийсь коньяк, скромна пляшечка віскі та два літри гідкої мінералки. Всі ці напої навряд чи могли задовольнити нашу з Террі жагу до вологи. А ще було величезне бажання знову опинитися на Гаваях, плавати вночі під зорями й пити мохіто з льодом...

Я млосно зітхнула й налила до склянки холодної фанти. Попила й понесла своєму змороженому щастям чоловікові. А він лежав і милувався тим, як я наближаюся до ліжка, прикрита лише склянкою напою і його фантастичні очі проникали в моє розквітле серце.

– Террі, перестань мене магнетизувати. Я й так готова на все, що накажеш, – блаженно проспівала я, а він став дуже серйозним і сказав дивне:

– Я навіть не мріяв про таку прекрасну дружину.

– Що? Ти про що зараз? – не розуміла я дивних натяків свого грайливого гавайського мачо. – На, попий цієї кислоти. Більше в них нічого немає. Треба буде брати з собою нормальної води.

Він відпив, поставив на столик і простягнув до мене руки:

– Йди ближче, моя русалонько.

Я полізла ліжком на своїх чотирьох й потонула в салатівому блиску найріднішого погляду на землі. Терренс нахилив мене до своїх вуст і обережно заповнив мій рот своїм. Раптом я відчула на язичку якийсь сторонній предмет та припинила поцілунок. Що він задумав? О, Господи, та це ж обручка!.. Я зняла зі свого язика кільце з діамантом і не знала: куди тепер дивитися? На свого Коханого чи на його подарунок мені?

– Террі... Ти...

Він вже традиційно приклав пальця до моїх губ і дивився так, наче ми зараз помremo. Це був не погляд, а відчайдушний крик Кохання й жаги до вічного єднання.

– Саманто Жошович, ти вийдеш за мене? Щоб бути зі мною в горі та в радості, в багатстві та в бідності, так щоб навіть смерть не розлучила нас, – промовляв своїм шовковим голосом Террі, а я дивилася на нього, відкривши губи й плакала.

– Але ж я поки ще Венс... – знайшла, що відповісти коханій людині на пропозицію руки і серця ненормальна жінка.

– То був недоречний жарт долі. Ми народилися, щоб бути разом і, сподіваюся, це виправимо. Прошу: дай мені відповідь, – чекав найкрасивіший на землі чоловік згоди дурної фрилансерки, котра допомагає іншим писати романи, а сама сидить з роззявленим ротом, плаче й примушує чекати.

– Террі... Так, я вийду за тебе, навіть якщо мене кинуть до пекла й там у гарячому казані зі смолою я все одно промовлятиму: «Так, Коханий!»

Тепер Терренс Янг засяяв отією своєю неймовірною посмішкою, від якої не зможе встояти жодна жінка на землі. Він дуже обережно розмістив обручку на моєму пальці, а я пригорнулася до неї, заплющивши від насолоди очі й розуміла, що більше ніколи в житті не зніму його дорогих «кайданів».

У нас з Майком нічого подібного не було. Так, він питав мене щось схоже й начепив ту важку золоту річ, з великим каменем. А ця, легенька й безцінна, оповила мій пальчик такою любов'ю, наче сама була живенька й промовляла: «Я завжди буду з тобою, так само як і Він!» Це відчуття не передати ніякими словами, бо воно неземне...

– Дякую тобі за довіру, моя наречена! Я вже казав, що ніколи й нічим не ображу. Так і буде. Ти моя маленька гавайська русалонька, що зустрів у воді та вже нікуди не втечеш. Ніколи! – після того, що зараз сталося Террі змінився. Він почав розмовляти гаслами, а мені дуже хотілося, щоб залишався таким же веселим і дотепним, як завжди.

– Містере Янг, а що наші фанатичні бажання й безглузді жарти вже пішли в небуття? Хіба наречені повинні бути лише серйозними? – закусила я губу та стріляла в його очі нестримними бісиками.

Террі радісно притис мене до себе й розсміявся:

– Яка ж ти... МОЯ! От не можна й хвилинки побути серйозним. Ні, моя медова насолодо, наші шаленства тільки розпочинаються і триватимуть до скону. Згодна?

– Так, згодна! Та Саманта померла у своєму склепі на самоті. А з тобою народилося до нестями щасливе створіння. Я почувуюся в твоїх обіймах, наче той стрімкий водоспад, що показував на острові. Хочу нескінченного й життєрадісного руху, поруч з моїм запальним і щирим Террі Янгом, – задихалася я від блаженних

почуттів та неочікувано прекрасних змін.

– Як красиво сказала! Семі, коли ти вчора втекла, я був таким нещасним. Але відчував, що ми не зможемо довго дихати нарізно. Я весь політ молився, щоб побачити це на твоєму пальчику...

Здається мій наречений вже відпочив від недавньої особливої втіхи, а тому з легкістю перекинув мене на себе й поглинув уста хтивої куртизанки вже майже на законних правах. Я безсоромно притискала до його пружного тіла й раптом почула тихий наказ:

– Згвалтуйте мене, чарівна місіс Янг!

– Це як? – наче не розуміла його традиційних вибриків шокована щастям наречена.

– Отак... – Террі легенько, але влучно насадив мене на одвічну насолоду, що тепер дійсно належала лише мені. Я застогнала від блаженства та впевнено відчувала, що пройшла свій шлях до мрії і вона збулася вже назавжди.

Від усього, що сталося я завелася настільки, що не пам'ятала сама себе. А мій Коханий покірно милувався вогнем своєї жінки й лише тихенько пестив всю. Чому Він зі мною такий? Адже подібні втіхи, мабуть, сто разів проживав з іншими дівчатами? Та саме мене обрав за кохану дружину! Що такого особливого знайшли в мені ці неземні очі, його щира душа й відкрите серце?

Де взяти слів, щоб дякувати Богу, а ще Менді за те, що майже силоміць поволокла мене на Гаваї? Без тієї коротенької подорожі ми могли ніколи не зустрітися з Ним... А я вже нічого не хочу, тільки ось так втрачати здоровий глузд і всю себе у гострому єднанні наших тіл та єдиної на двох душі...

Хоча ні! Здається дещо все-таки ХОЧУ. Я скрикнула й забилася в бурхливому оргазмі та раптом відчула, як мій Террі зробив те ж саме і ми тріпотіли разом, не відриваючи одне від одного змучених божевільними солодощами очей.

Потім лежали зліпившись ручками й ніжками, слухали як розмовляють між собою наші серця і я більше не бажала приймати пігулку «після». Навіщо вона мені? Дамо фармакології спокій та залишимо подальші рішення на милість Божу.

Розділ 16.

Кабінети фінансової компанії Майкла Венса невеличкі, але зручні. Сам керівник сидить за скляними дверима, хоча металеві фіранки часто бувають приспущені. Так йому краще думається. А ще інколи треба відокремитися від співробітників, щоб сховати хтивий погляд чи легке переміщення долоні вздовж сідничок покірної секретарки.

– Майкі, я відокремила пошту. Це робочі звіти. Ось пропозиції, що ти просив, а це особисте, – старанно розкладає Мія папери на столі та кидає грайливі погляди на свого боса.

– Дякую, сонечко. Скоро поїдемо обідати. Я дещо зголоднів сьогодні та й взагалі

треба поговорити про неприємні події, що сталися на кухні. Мені необхідно вибачатися перед тобою. Хоча за що? Ми щасливі, а вона дуже нещасна. Чомусь Саманта обрала дивний шлях у житті. Розумна, красива, талановита жінка, а сидить наче пташка в клітці й не дає долі жодного шансу до змін.

– Майку, котику, та я не серджусь. Мені було з тобою дуже приємно... І хоч то її дім, треба ж було попередити тебе про повернення... Піду. Працую. Я чекатиму на обід, – миролюбно вимовляє Мія й зникає за дверима.

Містер Венс проглядає пакунки й теки та байдуже відкладає їх у бік. Його увагу привертає рекомендований лист з Гаваїв, з поміткою «особисто». Дивно, у фірми немає жодних справ на островах? Чого б це комусь писати йому аж звідти? Може Саманта дала адресу офісу для пересилання якихось своїх паперів з відпочинку? Але вона зроду не змішувала їх справи. У неї вони переважно віртуальні, а ось у нього багато паперових документів, бо гроші люблять тишу й точність та не завжди повинні потрапляти до всесвітньої мережі.

Майкл взяв гострий ніж для паперу й з делікатністю фінансиста відкрив пакунок. Звідти посипалися звичайні кольорові фото з Самантиного відпочинку... Але вони були більше, ніж дивні! По-перше, всі знімки зроблені з деякої відстані, а ще на них окрім прозорих океанічних хвиль та тропічної зелені, його щаслива й усміхнена дружина, в обіймах якогось засмаглого красеня. І вони виглядають такими окриленими й спорідненими, що не треба довго думати: ким він доводиться їй на тому відпочинку?

В цій сенсаційній підбірці трапляються ще й фото її подруги Аманди Белтон, тільки та блаженствує в обіймах патлатого араба. Він десь такої ж статури та засмаги як той, що має попит у Семі. Мабуть, працюють в одній сфері послуг для жінок?

Ось тільки йому, Майклу Венсу, геть байдуже хоч би Белтон притискав до себе цілий гарем арабів. Але його дружина така радісна, якою вдома з ним зроду не була! Навіть у весільній подорожі Саманта не відривалася від планшета та зосереджено працювала й спілкувалася з клієнтами.

Звісно містер Венс усвідомлював, що хвилину тому дуже тепло розмовляв з власною коханкою, котра присутня в його житті не перший рік і це він підлий зрадник та брехливий чоловік. Але ж ЧОЛОВІК! І жити під одним дахом з красивою жінкою, мати на їх стосунки всі юридичні права та зовсім не знати тих стосунків – процес доволі образливий і болісний.

Саме тому, й далеко не відразу, у них з Мією знайшлися спільні інтереси в роботі та в ліжку. Довгий час вони були обачними й дружина нічого не знала та може й не дізналася б взагалі, якби не повернулася додому трохи раніше та застукала їх за інтимним процесом прямо посеред кухні...

Приводити коханку в дім, де проживає законна дружина – це дійсно нахабство. Але таким чином доля сама розставила всі крапки над «і». Та ці фотки точно не входили в плани заможного самця й обурили до глибини душі. Він же сподівався, що дружина фригідна й безгрішна! А ще усвідомлення того: з яким франтом вона

зраджувала йому, доводили наразі Майкла до оскаженіння. Навіщо було виходити заміж за фінансового сухаря, котрий поруч не стояв з цим еталоном жіночих мрій?

Через гроші? Так вони Саманті Жошович не потрібні були. Як працівник сфери ІТ-послуг вона сама непогано заробляє. Її мати – успішний телепродюсер та й взагалі Семі ніколи не була меркантильною чи марнославною. І не такий вже високий статус у його компанії серед фінансових кіл. Тоді навіщо?

Майкл вже багато разів задавався усіма цими питаннями раніше, але тепер коли дивився на гавайський відпочинок дружини та вперше бачив її щасливою, поки навіть не вдавався до запитання: хто й навіщо підкинув йому цей компромат на Саманту?

– Містере Венс! Я можу все пояснити... – заскочила до його офісу, без попередження, одна швидка й недолуга бухгалтерка. А Майкл, наче обпечений гавайським сонцем, миттю згріб фото до купи й накрив якимось звітом.

– Що пояснити, Вітні? Не розумію, – керівник виглядав наразі так, наче його застукали з розстібнутою ширінкою, за мастурбацією.

– Вітні, вийди геть! От же ж блощиця. Чого ти скачеш тут, без дозволу? Тільки на секунду вийшла в туалет, а вона вже влізла. Тебе хіба стукати до кабінету боса не вчили? – влетіла слідом за бухгалтеркою схвильована Мія.

– Перепрошую, босе! Але Кім сказала, що Ви збираєтеся позбавити мене премії за недосконалий звіт. А я невинна. Чесно...

– Вітні, ось зараз вийдіть за двері, будь ласка, й тоді все буде добре. Бо як наступного разу зайдете таким чином, у Вас точно будуть проблеми, – перевів подих містер Венс та спостерігав як Мія виштовхала нахабну співробітницю геть.

Відповідальна помічниця наглухо зачинила за собою двері ззовні, але Майклу все одно було дуже гірко на душі. Адже фото дружини-зрадниці, як і раніше лежали перед ним на столі, приховані хіба що сіренькою текою. Та незграбності й невизначеності ситуації це аж ніяк не змінювало.

Скільки він себе пам'ятав, завжди прямував нагору до свого фінансового становища послідовно та вдумливо, а ще ніколи й нічого не досягав підлістю чи підкупом. В цьому плані його розуми спрацьовували вірно, наче у комп'ютера. Але містер Венс геть не уявляв: з якого боку починати розв'язання особистих проблем? Ясно було одне: настав час приймати незручні рішення.

Розділ 17.

А тепер повернемося у момент, коли Ванесса Маркус припхалася до батьківської вілли зла, мов чорт.

– Тату, я знайшла їх! Сиділи з двома бабами в районі Вайкікі та нахабно дудлили коктейлі... – кричала розгнівана дівчина й від злості її аж трясло.

– Ну, знайшла і слава Богу. Чого ти розходилась, filha (доню)? Ти сказала, що вони

потрібні тут? Значить будуть. У Терренса слово, наче бетон. Не переймайся так, для дівчинки це шкідливо, – попивав коньяк містер Маркус і спокійно посміхався.

– У Терренса дрючок був наче бетон, коли він з тією білявкою обіймався... Раї (батьку), заборони їм тягатися узбережжям, бо я не знаю, що зроблю! – істерила дівчина й розуміла, що всі її плани щодо філіппінського красунчика летять шкереберть.

– Доцю! Попий он свіженького соку та заспокойся. Ти думай, що говориш? Як я забороню хлопцям мандрувати узбережжям? А працювати хто буде: Умберто з Хав'єром? Так від них усі баби розбіжаться. А твої улюбленці лише мордочками посвітять й миттю додають нам песо та долярів. Ну й що з того, що обіймався? Значить грошенят заробив. Поки є чим, нехай працює, – неквапливо розмірковував дон Маркус.

– Ні, таточку, Террі не заробляв. Він дивився на неї, як на ікону. Кажу тобі: то не заробіток, а наша погибіль! – якимось зловісно блиснули очі Ванесси.

– Filha, не діставай, бо знову до тітки Берти відправлю. Навіщо він тобі здався, той бездомний прищ? Пора-пора тобі обирати для серця синьйора, – тяжко зітхнув чоловік, що виростив доньку без матері.

Ванесса попила холодного соку й мовчки помчала до себе нагору, точно задумавши щось недобре.

А тим часом з готелю Ланграм ми з Террі дуже неохоче роз'їхалися в різні боки, щоб невідкладно розв'язувати нагальні проблеми. Він помчав до роботодавця, а я повернулася в дім Майкла Венса.

Дивно, та сьогодні той приїхав додому дуже рано й без коханки? Господар бачив, що острів весь усипаний порошком для чистки посуду та не став нічого чіпати. По-перше, це викликало б у мене ще більший напад гніву. А по-друге, наразі Майклу було точно не до вчорашніх подій. Сьогодні в його житті з'явилися куди жахливіші новини, ніж розкритий зв'язок з секретаркою.

– Привіт! – на крилах щастя влетіла я до їдальні. – Вибач, Майкі! Я тут насмітила, зараз усе приберу. Нічого страшного, що в тебе є хтось для підтримки самопочуття. На здоров'я, мені до того байдуже.

Я одягла рукавички, щоб ненароком не пошкодити найдорогоціннішу в житті річ та пурхала по кухні, наче весела пташка і дбайливо позбавляла поверхню острова від мийного засобу.

Але від цих невинних слів вени на скронях ще законного чоловіка загрозливо надулися й він не витримав та з розмаху кинув на стіл стос моїх гавайських фото. Вони граційно розсипалися по скляній поверхні...

– Звісно тобі байдуже! Хто б сумнівався. Куди мені до цього качка! Я ж лише твій юридичний чоловік, а цей у ліжку, мабуть, звір? Так, любя? – давно він не кликав мене цим словом. Та після всього, що я пережила в Ланграмі, з мене можна було

знімати скальп чи шкіру та я б все одно щасливо посміхалася.

– Щиро перепрошую, тут я точно винна. Ні, не за те, що кохаю! Лише за те, що не відразу сказала. Але ж ти тут порав учора свою гостю та був дуже зайнятий. А ще я не знала, що сьогодні прийму пропозицію коханої людини й попрошу в тебе розлучення, – випалила я та простягнула до нього руку з чарівним крихітним камінцем на пальці. Потім дістала з сумки його гігантський шлюбний «сувенір», що вже давно тримала в потаємній кишенці й мовчки поклала на стіл.

Від неймовірного подиву очі містера Венса округлилися, а нижня щелепа сама поповзла вниз.

– Тобто це не курортна інтрижка, а серйозний крок? Ти що давно з ним зустрічаєшся, а Менді була лише прикриттям для вашої поїздки на Гаваї, так? – намагався розібратися в ситуації розумний фінансист та я не планувала розповідати йому, що за якихось десять днів до нестями закохалася й повірила чоловікові, з яким хочу прожити решту щасливого життя на землі. Адже для такого як Майкл подібне зізнання було б нелогічним...

– Ти хочеш зі мною розлучитися? – перепитав він, хоч майже ніколи цього не робив, бо сприймав усе з півслова, нальоту.

– Пробач, Майкле. Ти добрий і достойний чоловік, але кохаю я Його! Тому чесно прошу в тебе розлучення. Розумієш: без Нього мені білий світ не потрібен і взагалі нічого у житті. Це почуття таке всеосяжне, що його нічим не затьмарити.

Давно я не розмовляла зі своїм благовірним зрадником так щиро. А він слухав і тяжко зітхав та не міг повірити у те, що чує. Виходить коли сам роками трахається з секретаркою, це не викликає у нього тяжких думок. А коли я зустріла чоловіка, котрому хочу віддати решту життя, йому чути образливо.

– Майкі, чому ти мовчиш? Тобі потрібен час на роздуми? Так у мене його немає. Власне й тобі не завадить подумати: як ошчасливити ту маленьку пташку. Ти казав, що вона нічого не вимагає та вважаєш її лише штатною одиницею й помічницею в справах. Повір мені: це не так. Дівчина точно тебе кохає, тому й прощає несправедливість і біль. Але жінки теж люди і їм хочеться того статусу, на який вони заслуговують.

Знаєте, здається зараз я виглядала дуже дивно. Захищала ту, котра влізла третьою до нашого шлюбного ліжка, але сьогодні мені було її справді шкода. Вчора - ніяк, а сьогодні шкода. Террі зробив мене настільки щасливою, що я могла б стати на захист всіх знедолених жінок землі й мені це було до снаги та навіть приємно.

– Немає часу? Ти вагітна? – миттю припустив найпростіше Майкл.

– Можливо. А що це змінює для нас з тобою? – чомусь раптом піднесено подумала я про дитинку та вперше в житті не хотіла відкидати такої ймовірності. Якось раніше ні чужі, ні майбутні свої діти ейфорії в мене не викликали.

– Нічого собі! Ти ж казала, що безплідна. Чи то лише зі мною? – перетворився на

звичайного домашнього деспота мій спокійний та врівноважений фінансист.

– Ну, яка тепер різниця, що між нами було не так? Майкле, я відпускаю тебе з легким серцем, то й ти мене на волю відпусти. Ти ж цивілізований чоловік. Чи ми будемо створювати тяганину на радість міським таблоїдам? – всілася я на своє звичайне місце за столом і блаженно роздивлялася яскраве документальне підтвердження нашого з Террі щастя.

– А можна поцікавитися: звідки в тебе ця фотосесія? Бо, як на мене, то знімки зроблені якісно, але з далекої відстані. Ти що наймав когось слідкувати за мною на відпочинку? – зробила я стандартні висновки працівника ІТ-індустрії.

– Та Боже мене збав! Я ж тобі вірив. Сказала: у відпустку – значить так і було! А цю гидоту мені сьогодні принесли з особистою поштою. Дивно, що коментарів не додали, – відверто розмірковував містер Венс.

Але я не бачила в цьому нічого дивного. Може тому, що відредагувала купу детективних романів й розуміла, що будь-який лист мав би свій слід. А так, як кажуть і Богу й людям видно, а коментарі вже зраджений чоловік допише у своїй голові самотійно.

– За довіру я тобі вдячна та й не зраджувала ніколи раніше. А це ніяка не гидота, а щасливі люди. Можна я заберу? І досить розмов. Прошу: дай мені відповідь: коли ми полетимо до Лас-Вегаса? – продовжувала я гнути непохитну лінію.

– Тобто ти дійсно поспішаєш, Семі? А що скаже на це місіс Жошович? Чи вона в курсі справ доньки? – згадав про тещу мій благовірний.

– Ні, шановний пане, мама ще геть не в курсі. Ти ж знаєш: я не з тих дівчаток, що про кожен подих біжать радитися з матінкою. Для неї це буде «велика втрата». Вона тебе дуже любить. То й залишайтеся собі друзями, я не проти, – байдуже знизала плечима зрадлива домогосподарка.

– Ну, якщо дійсно поспішаєш, то я готовий. І все про що ти казала, справедливо. Пора й мені вирішувати свою долю. Бо наше з тобою життя нагадувало якийсь напівсон чи марево. Добре, я подивлюся: коли буде вільний час та розірвемо ці непотрібні тобі пута. Будеш вільною, місіс Венс, – гірко посміхнувся він.

– Дякую, Майкі! Їй Богу, якби я могла тебе кохати – була б щасливою. Але я поважаю й ціную тебе, а це точно не ті властивості, що потрібні для щастя. Знаєш, ми з тобою наразі говоримо про розлучення, наче якесь питання на нараді вирішуємо. І це добре. То може повечеряємо наостанок, як родина, бо я сьогодні страшенно голодна й зморена, – обережно склала я фото до конверта й перемістила до своєї сумки.

Розділ 18.

Все, що думав про загул своїх співробітників містер Маркус, він уже висловив своєму найманому гіді Алану Паті, в не дуже ввічливій формі. Адже Террі Янг зник з узбережжя в невідому напрямку і туристам до того, що він помчав у Нью-

Йорк рятувати своє кохання, було геть байдуже. Сезон відпочинку знаходився в самому розпалі й вимогливі клієнти вичавлювали з проплаченого сервісу все до останнього цента.

Через наші солодкі справи Террі затримувався вже більше ніж на добу, тому Алану перепадало за обох. Та він добре відтягнувся з моєю подругою Менді й ті кілька днів розваги наповнили його серце щирими враженнями.

– Терренсе, ти просто чародій! Вона полетіла, навіть нічого не сказавши, а ти домігся згоди на шлюб? Тільки навіщо тобі втрачати свободу? Хоча ти ж наразі не чуєш здорового глузду, а заодно й мене, – жартував лежачи без задніх ніг на канопі, після насиченого трудового дня, Алан.

– Я такий! Спочатку моя русалонька була дуже ображена, але потім дозволила закувати себе обручкою й тепер відгукується на ім'я «місіс Янг». Алане, я від щастя просто дурію! – освітлював своїм яскравим поглядом бунгало окрилений Террі.

– Що ж блаженний, зараз я тобі кайф трішечки зіпсую. Відчуваю: хазяйська вівця задумала щось недобре. Коли я повернувся сюди й слухав гнівну тираду її татуся, вона як примара крутилася поруч та вслухалася в мої відповіді. А потім взагалі намагалася звабити в кущах та все допитувалася: куди ти подівся?

– І як? Ти задовольнив нашу юну господиню? – насмішкувато поцікавився Террі.

– Тобі смішно, а я від цієї гадюки завжди чекаю щось лихе. Чого її батько заміж не віддасть? Вона ж від свого бабського голоду скоро здохне або когось порішить? Ти пам'ятаєш: якою вона підійшла до столика на пляжі? То ж не дівчина була, а смерть з косою. Знаєш, я б у вільний час послідував за нею, – щиро запропонував досвідчений Паті.

– Та де ж його взяти того вільного часу, Алане? І що вона може зробити? Сходить до шамана й нашле на мій дітородний орган прокляття? – літав ще за хмарами щастя Террі.

– Ти як хочеш, закохане створіння, а я знайду час. Цікавість розбирає: на що вона здатна? – як риба-прилипала вчепився в ідею чорнобривий напарник.

Весь наступний день, під палким гавайським сонцем, хлопці водили туристів милуватися краєвидами; дарували відчайдухам адреналін, ганяючи з охочими на скутері; а ввечері прийняли душ і впали, наче прибиті у своїй хижці.

Та ось вони почули гвалт з хазяйського дому. Гучна лайка між батьком і дочкою свідчила про те, що Ванесса рветься до міста, а дон Маркус її не відпускає. Вона кричала, що її тато тиран та не дає продихнути, а потім жаліється, що вона незаміжня.

На годиннику була дев'ята вечора й звісно надворі вже смеркло. Ось молода господиня вибігла на газон, ще раз обізвала власного тата поганим словом та кинулася до свого авто. Алан тяжко зітхнув, натягнув на плечі футболку й вирушив

до дверей.

– Ти куди без мене? – зморено запитав Террі.

– Піду проведу молоду пані, щоб не загубилася у пільмі, – сказав Паті й відмовляти його було марно. Террі неохоче начепив свою сорочку та вийшов за другом на вулицю. А Ванесса вже сіла за кермо й охоронці випустили її за периметр.

Тільки досвідчені гіді узбережжя за нею не дуже поспішали, адже дорога до міста звідси вела лише одна. Хлопці перестрибнули через кам'яний паркан та зупинили перше ліпше таксі.

Сеньйорита Маркус доїхала до знайомого бару, на роздоріжжі, й опустилася за столик, де сидів невідомий. Його картата сорочка й натягнута на очі бейсболка не давали жодного шансу на впізнання. Друзі всілися поодаль.

Співрозмовники явно не симпатизували одне одному, бо Ванесса жестикулювала наче навіжена, хоча це був її нормальний стан. Потім щось уважно продивилася на екрані чужого гаджета й лише тоді дістала з сумочки згорток та поклала на стіл. Її співрозмовник крадькувато сховав «подарунок» до кишені штанів і на цьому вони розсталися.

Коли дівчина покинула приміщення бару, незнайомиць допив пиво, розрахувався й пішов на темну вулицю. Террі з Аланом попрямували за ним. Не встиг Ванессин кавалер підняти руку таксисту, як друзі міцно схопили його під руки й поволокли у пільму.

– Грінго, ви чого? У мене порожньо... Сплутали з кимось чи що? – перелякано пробубнів він, але голос видавав стріляного ворона.

– Ти хто такий? – продовжували міцно тримати його з двох боків хлопці. – Що в тебе за справи з Ванессою Маркус? Говори, доки живий!

– Та хоч ріжте, ні фіга не дізнається... – почувся більш впевнений тон і невідомий нахабно посміхнувся.

– Невже? Навіщо нам бруднитися? Зараз завеземо тебе до поліційного відділку й напишемо заяву, що ти чіплявся до нашої господині. От тоді й побачимо: який ти крутий. Чомусь мені здається, що у поліціантів до тебе знайдеться багато запитань, – міцніше приголубив його до стіни Терренс.

– Все, відпустіть. Не треба до поліціантів. Тут ви праві, мені з ними не по дорозі. Я приватний детектив і виконував для міс Маркус деяку інформаційну роботу. Власне знімав вас на Вайкікі з дівчатами, за аванс. А сьогодні вона зі мною повністю розрахувалася. Я так розумію дівка запала на когось і дуже ревнує. Але то вже не моя справа.

– Це точно все? – вперся тренованою рукою в груди детектива Алан.

– Та щоб я здох, коли брешу! А грошей не дам, я їх заробив, – притиснув вільною рукою кишеню приватний «шпигун». Друзі опустили його на землю й розсміялися:

– Та йди ти зі своїми грошима. Нам брудних не треба. Тільки як будеш ще за нами шпигувати чи знімати, то ніякі гроші не допоможуть. Втопимо та й край, – пообіцяли йому спортивні чоловіки й «заробітчанин» миттю зник з очей.

– Це ж куди та потвора наші фотки надіслала? – не зорієнтувався щасливий Террі.

– Звісно куди, до Нью-Йорка! Тупенька дівка допомагає твоїй Саманті швидше розлучитися зі своїм старим. Інколи не знаєш хто кращий: друзі чи вороги? – замислено відповів Алан і вони поїхали відпочивати, адже зранку настане новий насичений туристами день.

Розділ 19.

Моя мама – людина сучасна й до всього готова, адже по життю крутиться у сфері шоубізу та знає багато чужих таємниць. А з того часу, як тато знайшов їй молоду заміну, Лінда Жошович стала ще навіженішою. І нехай її молодий коханець вкрай меркантильний та наснаги й веселого настрою матусі точно додає.

Але сьогодні пані продюсерка виглядала шокованою. Містер Венс виховано утримався від можливості першим добити тещу інформацією про наше розлучення й мені довелося нести цю важку ношу самотійно.

– Семі, ти з глузду з'їхала? Де ти знайдеш собі ліпшу партію, ніж Майкл Венс? Ти ж за ним як за кам'яною скелею жила. А тепер що буде? Сором та й годі... Чути ні про що не хочу! – кричала рідненька на всю гримерку, поки хтось зі стурбованих візажисток не заглянув до неї.

– Пішла геть! – замахала руками пані Лінда й дівчина перелякано гримнула дверима. – Семі, ти хоч скажи, що між вами сталося? Бо це для мене, як грім серед ясного неба!

– Мамо, я тебе дуже люблю й ніколи не хотіла робити боляче, але наразі спитаю. А що ти відчувала, коли дізналася про тата і його студентку? Тобі приємно було? – нагадала я забудькуватій неньці про те, що стояло в мене перед очима й досі.

– До чого тут це, Саманто? – надулася рідненька.

– А до того, що мені набридло виглядати місіс Венс на публіці, а вдома знати, що я дурна зраджена домогосподарка і якась сіренька помічниця задовольняє містера Венса посеред нашого дому, на кухонному столі, – готувала я маму до найголовнішого.

– Семі... Ну, то й що? У Майкла криза середнього віку та й ти не дуже гаряче підтримуєш його темперамент, тому прости й забудь. Нещасна ти моя дитино! – тяжко зітхнула вона, а я дістала з сумки випадкове підтвердження свого щастя й виклала перед нею на столі.

– А так твоя дитина не виглядає нещасною? – засяяли мої очі, коли побачила наші з Террі обнімашки на фоні смарагдових хвиль.

– Хто це, доню? І чому ви обіймаєтесь? – майже грізно запитала в мене мама.

– Це сенс мого життя, мамусю! Я кохаю його єдиного на землі. Він прилетів з іншої галактики, щоб зробити твою доньку найщасливішою серед світів. А це його вчорашній подарунок мені. На пропозицію я впевнено сказала: ТАК! – тільки тепер я гордо простягнула до неї руку, а мама сиділа прибита горем і несподіванкою відразу.

– І що це таке? Де ти бачила такі обручки? Майкі подарував тобі справжній діамант, а це якась пилінка знайдена у траві! – більше не залишалось аргументів у Лінди, то причепилася до кількості каратів.

– Мамочко, та хіба ж у цьому справа? Навіть якби Террі подарував мені кільце з дроту, я все одно сказала б йому ТАК і пішла за ним на край світу. Я хочу від нього купу дітей, мамо. І цілий світ подарую Йому одному...

– Тобто він тебе звабив й, вірогідно, ти вагітна? Але ж Майкл буде дуже радий спадкоємцю. Та й взагалі фізична близькість не найголовніша у житті. Є ще духовна чи матеріальні цінності, котрі грають у нашому світі не останню скрипку. Невже я повинна читати тобі цю лекцію, Сем? Ти ж доросла жінка та сама працюєш з купою прикладів у мережі, – прогнозовано відстоювала свого улюбленця мама.

– Мамо, це ти зараз пропонуєш підкинути своєму дорогому зятю дитинку, котру я нагуляла на курорті? Заїжджена схема, як для щастя родини... Тільки вже нічого не оговорюється. Днями ми летимо з Майклом до Вегаса і там поставимо крапку в нашому порожньому шлюбі. Ми так вирішили. Не лаялись і не бились, сиділи за вечерею, пили вино та бажали одне одному щастя з іншими. А ще ми точно залишимося друзями. Хіба не це головне? – пояснювала я жінці вдвічі старшій за себе прості життєві речі, але не бачила в її очах ні розуміння, ні підтримки.

– Ну, добре. І що це за альфонс з реклами? – тяжко зітхнула рідненька і я не витримала:

– Мамо, ось наразі будь обережнішою, будь ласка, щоб у мене не залишилися в друзях лише Майкл та Аманда. Добре?

– Ой, Господи! Та що вже я такого сказала? Бачу, ти зовсім хвора оцим і летиш за примарною мрією невідомо куди. Вдруге питаю: хто він такий? Бо на вигляд як гумова іграшка з вітрини гіпермаркету, – знову образила вона Террі й це була остання крапля.

– Ні, мамо, іграшка це в тебе. Ходить десь тут коридорами, мацає всіх підряд візажисток, а з тобою лягає в ліжко заради просування телепроєкту. А Терренс - мій майбутній чоловік і в нього багато чеснот. Він вміє працювати й кохає мене зовсім не за те, що я допоможу йому зробити кар'єру.

Від цих правдивих слів мама мовчки підвелася на ноги, ще раз кинула оком на фото й чужим голосом сказала:

– Забери це з моїх очей. Я ніколи не думала, що моя донька настільки цинічна й жорстока. Навіть якщо воно звалилося до тебе з сонця, зятем мені ніколи не буде.

А ще я хочу, щоб ти зараз пішла, доню...

– Та як скажеш, мамо. Гарного тобі дня, поруч з Артуром і будьте щасливі! Дякую, що вислухала, – я так само обережно склала наші фоточки до своєї сумки й з легкістю пішла на вихід.

Гордячка Лінда Жошович не очікувала такої самостійності від своєї вічно сумної доньки й намагалася покликати мене назад. Вона ще не розуміла, що з появою в моєму світі прекрасного Террі, все змінилося. В даному випадку це виглядало так, наче коса наскочила на камінь та зворотного шляху не передбачається.

Я спокійно вийшла зі студії на гамірну вулицю і зловісно посміхалася. Як дивно було усвідомлювати, що жінка, котра народила й виростила мене не захотіла розділити щастя з власною дитиною.

Через кілька днів ми з Майклом побували у Вегасі, де нас так само швидко розлучили, як і поєднали колись. Містер Венс вніс всі необхідні кошти до індустрії шлюб+розлучення й ми з ним навіть відзначили цю подію у місцевому урочистому кафе.

Майкі прохав мене не поспішати з від'їздом. Як мудрий бізнесмен з надійними зв'язками, він вже тихенько розвідав усе про особу Терренса Янга й дізнався, що у мого чарівного гавайського кохання немає ні стабільного доходу, ні прихистку.

Містер Венс поки не квапився запрошувати до спільного проживання свою помічницю Мію, зате мені казав, що можу залишатися в його домі стільки, скільки побажаю. Ну й звісно, згідно зі шлюбним контрактом (після розлучення), я отримала всі юридичні права на невеличкий будиночок в Лонг-Айленд-Сіті. Це був весільний подарунок Майкла, а наразі вважався компенсацією, після розриву стосунків.

Розділ 20.

На відміну від мене, у житті Аманди Белтон, разом з завершенням шаленої гавайської відпуски закінчилися всі ймовірні радощі. В редакції, як і належить влітку, кількість працівників стрімко знижувалась, а тому керівництво спрямовувало репортерів без розбору у всіх напрямках.

Спочатку весела й засмагла міс Белтон працювала жадібно й насичено. Але з кожним прожитим днем її вогник потихеньку згасав, а дивлячись на мене, вона взагалі ставала їдкою, наче аміак. Нічого такого не казала й не робила, але це було очевидно.

Звісно її роздирали завидки! Обізнана журналістка хотіла продемонструвати нещасній подрузі прекрасні гавайські краєвиди й те, як вона вміє зваблювати чоловіків. А вийшло все точно до навпаки... З легкої руки Аманди, я побувала в незапланованій відпустці й там, під зорями чарівної острівної ночі, зустріла Кохання свого життя.

Рішуче й без зайвого клопоту розлучилася з байдужим мені чоловіком та натомість

готувалася стати щасливою дружиною люблячого й неповторного Террі Янга. А її «арабський жеребець» не проявляв до гарячої коханки жодного інтересу й до Нью-Йорка точно не збирався.

До речі, минуле міс Белтон теж не було веселковим. Після розлучення зі своїм зятим гравцем у Менді залишилася купа боргів. Той невиліковний лудоман програв з їх заощаджень - все до цента. А останньою краплею для бідолашної стало те, що він виніс з орендованої квартири її робочу техніку та навіть одяг. Репортерка ледве розрахувалася за житло й наразі знімала невеличку оселю поблизу редакції.

Зате Алан Паті, котрий так раптово з'явився на гавайських островах та влаштувався працювати в туристичний бізнес, почувався наразі затишно й безпечно. Він щиро вважав, що бурхливий роман з веселою нью-йоркською шльондрою вже залишився в минулому й до продовження стосунків його абсолютно не вабило.

Оksamитовий сезон на планеті лише набирал обертів, а на Гаваях він був нескінченним. Та все одно Терренс Янг відпрацьовував у містера Маркуса останні дні й уже зібрав свій похідний рюкзак до Нью-Йорка. Ким заповнити вакансію гарного гіда поки ніхто не знав, а Террі думками й серцем вже був біля мене. Щоб залишатися при здоровому глузді ми годинами спілкувалися в мережі та частенько надсилали одне одному вкрай непристойні відео...

Якось сумний та самотній Алан вкотре сидів в бунгало й намагався відкараскатися від домагань Аманди. Він байдуже дивився в стіну та пропускав її доволі некоректний, як для журналістки, текст:

– Конику мій, я тут просто здихаю без тебе! Всередині все мучиться й болить та просить твого могутнього звіра... Прошу: спустися з небес хоча б на декілька днів. Я тебе жваво осідлаю та відпущу лапати цнотливих туристочок. Клянуся!

Паті лише посміхався й підтримував розмову короткими «угу». Аж раптом почув наступне:

– Аланчику, а чому ти так боїшся публічності? Невже замочив когось у своїй Європі та причаївся у нас на островах? Скажи, я вгадала?

– Фугу! Ти стаєш все отруйнішою. Тому я й боюся прилітати та куштувати тебе. Ні, не вгадала! Просто Терренс вже намилився до своєї багачки й дон Маркус мене ні за що не відпустить. Розумієш, рибко? – ось так спілкувалася між собою друга парочка, що донедавна серед оксамитових хвиль Гонолугу виглядала палко закоханою.

– О, так Алане! Мале стерво спочатку й думати не хотіло про поїздку на острови. А потім від послуг молодого самця леді так розгулялася, що вже кинула свого товстого гаманця й чекає не дочекається на товстого члена. Уявляєш: її колишній залишив міс Венс будинок у Лонг-Айленді, купу прикрас та навіть шалено дорогу картину, що подарував на весілля! – ображено відкрилася недавня

коханка.

– Ого! Виходить Янг не дарма старався. Затрахов свою золоту рибку так, що вона й тут з ним залишилася б, але обов'язки багатіїв кликали назад до Нью-Йорка? І що дуже дороге полотно успадкувала наша краля? – спритно зацікавився новиною Алан.

– Що, зачепила за живе? Так, її колишній має гарну колекцію у себе вдома, а дівчинці подарував шедевр вашого французького художника, котрий тягне на три лимони баксів. І це лише експертна оцінка, а скільки міг би взяти на аукціоні - я навіть припускати боюся, – стікала заздрісною слиною міс Белтон.

– Фугу, не знав, що ти ще й в картинах кумекаєш? – не на жарт здивувався такими пізнаннями своєї знайомої Паті.

– Кумекаю? Алане, та я з тією дурною фрилансеркою за минулий рік жодної художньої виставки не пропустила! Тільки ж всі наші походеньки закінчувалися кількома рядками в газеті, а вершечки збирають «золоті рибки». Така от життєва несправедливість, мій любий! – продовжувала свої стинання Менді.

– А знаєш, кохана, я мабуть прийму запрошення щасливого нареченого та злітаю до вас на кілька діб. З тобою відірвемося й молодятam допоможемо з переїздом до їх гніздека. Про спадковий будинок Саманти я вже чув від Терренса. Бідкався якось, що там треба дещо полагодити. Ось я йому з радістю й допоможу, а заразом і тебе оприходую гарненько, – якось дуже швидко змінив свої плани працьовитий гавайський гід.

– Ну, слава Богу! Хоча б чужі турботи приведуть тебе до мого ліжечка! Алане, я з величезним нетерпінням чекатиму твого величезного між своїх ніг! Уже починаю готуватись. Телефонуй! – знову чулась непристойність з вуст репортерки й Аманда геть не відчула нічого дивного у стрімких змінах планів коханця. Головне для неї було, щоб він прилетів...

Все про що йшла мова між моєю подругою та її гавайським «коником» відповідало дійсності. І про наші походеньки виставками, і про деякі перебудови у моєму будиночку й навіть про подарунок Майкла Венса.

Мій колишній був людиною заможною й освіченою та дійсно мав непогану колекцію творів живопису. Звісно, як законослухняний та шанований громадянин суспільства, Майкл ніколи не купував вкрадених чи невпізнаних полотен та вважав, що вони повинні дарувати естетичну насолоду людям в музеях.

А щодо картини з високою вартістю, котру подарував мені містер Венс на весілля, то цього факту ніхто й ніколи не приховував. Інше питання в тому, що ніхто окрім нас з Майкі, не мав жодного поняття: де вона зберігається?

Розділ 21.

Так і сталося, що друзі - Террі й Алан разом прилетіли до Нью-Йорка. Нашій з Менді радості не було меж! Я знала, що Террі більше ніколи не покине моїх обіймів, ну й Аманда сподівалася на деякі «подаруночки» від свого гавайського знайомого.

Сьогодні ми всі разом крутилися на подвір'ї мого особистого раю у Лонг-Айленді. Хлопці перевіряли міцність вікон та дверей, а ще поличок, підлоги й всього того, що повинне цікавити чоловіків. Ми ж з Амандою були більше схильні до роботи з ганчір'ям. Це так я називаю дизайнерські штори, котрі замовила у всі кімнати, бо їх потрібно було розмістити у відповідності кольорів...

Десь після обіду ми всі добряче зморилися й вирішили влаштувати на свіжо постриженому газоні пікнік. Зробили м'яско на грилі та весело пригадували: як ми з Менді обгоріли в перший день перебування на Гаваях.

З особливим трепетом відновлювали в пам'яті нашу першу зустріч з хлопцями на воді. А я знову й знову дякувала подрузі за те, що вона майже силоміць потягнула мене на відпочинок; де я змогла зустріти Його – найголовнішого чоловіка у своєму житті?

Ми пили смачне вино й раділи новій зустрічі. У натхненній бесіді я зовсім забула, що зранку Аманда поводитись якось дивно. Час від часу вона постукувала кулачком по стінах та відвертала мою увагу веселими жартами і я навіть не підозрювала, що так вона намагається вирахувати сховок...

Десь через годину нашого щирого спілкування Аманда підморгнула Алану й сіла до нього ближче. Раптом вона дістала з кишені його піджака... невеличкий дамський револьвер. Погляд Белтон став самовпевнено зловісним і ми почули:

– Ну, що золота рибко, давай колись: де приховала дарунки свого діда. Не скажеш добровільно, тоді я його приб'ю?

– Менді, це такий жарт? – не вірила я власним очам і вухам, але моя колишня подруга навела ствол на Террі й залишалася непохитною:

– Та ні, місіс Венс, я серйозна, як ніколи. Навіщо тобі щедрі дари старого? Будинок ми не заберемо, а це всього лишень компенсація за те, що здибала на гавайських хвилях собі показного фраєра. У нього тепер є все, що тільки міг уявити, а нам з Аланчиком теж треба якось пристосовуватися в цьому житті. Тому давай, утриманко грошовитого банкіра, неси все добро сюди, а ми поки з твоїм Террі приємно побесідуємо.

Я ще наївно сподівалася, що Менді п'яна й тому несе подібну маячню. Але її очі були абсолютно тверезими й дуже злими. Такою майже рідну людину я ще не бачила й навіть уявити не могла у найстрашнішому сні.

Террі першим зрозумів, що наша «мила парочка» не жартує. Він стрімко перехилився через стіл й спробував відняти ствол з рук Аманди. Прозвучав постріл...

Мій коханий хитнувся і з його плеча миттю заструменіла кров. Я скрикнула й кинулася до нього, але непохитна репортерка бездушно grimнула на мене:

– Відійшла від нього, кажу! Не здохне твій Кен. Давай клята Барбі - веди мене до скарбу, бо ляжеш поруч з ним, а ми з Аланом все знайдемо самі. Тільки ж дорогоцінного часу тепер зовсім немає. Пішла негайно, бо покалічу!!!

Я зрозуміла, що іншого вибору не маю та й Террі треба викликати допомогу, тому змушена була виконувати вимоги бездушної подруги. Мене трусило чи то від гніву, чи від страху, чи від всього разом, але ми пішли сходами до нижнього поверху під домом. На рух увімкнулося світло і я попрямувала вздовж стелажа з винами та легенько натиснула на з'єднання між рядів.

Пляшки радісно задзвеніли, чекаючи що ми їх візьмемо до столу. Але це був невідповідний момент! Тепер перед нами відкрилася потаємна кімната. Від несподіваної радості Менді здається трохи втратила пильність, але я була на мушці у цієї жадібної істоти. Тому взяла зі столика скриньку й подала їй зі словами:

– На, зраднице! Закладеш десь у ломбарді мої прикраси та купиш собі трохи совісті. Менді, я ж тебе любила наче сестру й вірила як собі та не почула в тобі гончої, що йде по сліду дичини. Припустимо так роблять багато журналістів, але заради сенсації, а ти терпляче порпалась у моїй брудній білизні заради холодних камінців? Тримай - вони твої!

– Дурною не прикидайся, Саманто! Давай полотно, бо наразі точно все до останньої кулі в тебе всаджу, – гнівалася Аманда, адже почула гірку правду та не могла зі мною поквитатися, доки не отримала головного призу.

Я покірно кивнула й нахилилася під стійку та дістала звідти тубу, в якій знаходилася картина.

– Бери, злодюго, та йди з моїх очей. Бачити тебе не можу... – зробила я вигляд, що мені шкода шедевр і я зараз заплачу. Вона повірила й розслабилася та не встигла відкрити контейнер з мільйонами. Її очі палали натхненням так, наче кровожерливий звір піймав беззахисну дичину та наразі почне її роздирати.

А перед моїми очима стояла інша картина: як падав на траву мій Террі, а ця збоченка навіть не дозволила йому допомогти. Мій гнів перетнув розумну межу і коли ми порівнялися з пляшками, я схопила з полиці сидр та з усією ненавистю вдарила Аманду по голові...

Розслаблена хапуга зреагувати не встигла. Потекло вино і кров й колишня подруга звалилася на підлогу. Я жбурнула ногою її пістолетик кудись у п'тьму та повернулася до кімнати-сховку. Ось тепер, не вагаючись, дістала з металевого футляра справжню зброю, а саме свого вірного друга – сучасний мисливський карабін (зручний та легенький).

Здається наразі всі здивовані або вважають подібне зухвалою вигадкою? Та й хіба можна уявити, ніби випещена мамина доня дружить зі зброєю? Звісно НІ! Але я розчарую скептиків та скажу, що я не фанатію від насилля, та коли нахаби дуже

наполегливі – можу захиститися.

Цьому мене навчив вже колишній чоловік, Майкл Венс. Ще на початку нашого спільного життя, коли ми були добрими друзями, їздили з ним у закинутий кар'єр за містом і там Майкі навчав мене стріляти. Спочатку це був манекен, потім скляні банки, а пізніше я почала впевнено влучати в яблуко.

На глибоке переконання містера Венса дамський пістолет в сумочці дівчини – то вірна знахідка для злочинця. Тому в місті я ніколи не носила з собою зброї, адже зроду не ходила сама пізнього вечора або десь у неблагонадійних кварталах. До речі, на цей подарунок Майкла у мене був офіційний дозвіл і тепер я мала всі права захиститися...

Розділ 22.

Якщо згорнути пояснення та спогади й повернутися у теперішню мить, то я вийшла з підвалу без колишньої подруги, але зі своїм вірним другом. Злодійським розумом Алан спочатку переварював побачене, а потім схопився на ноги та спробував прямувати в мій бік.

– Сядь на місце, наволоч, і не рухайся, бо будеш валятися так, як твоя подружка у підвалі! Що ж ви за люди такі? Чого вам не вистачало: грошей чи вражень? Та я за Террі вас обох біля цих кущів поховую! – від мого грізного тону Паті роззявив рота й не встиг ще сіпнутися, як отримав кулю прямо біля своїх ніг.

Террі як і раніше лежав на боці, а кров сочилася у траву. Він був при тямі та здається також не розумів: кого бачить перед собою? Куди поділася та принишкла покірна жінка, що спустилася до підвалу, адже звідти вийшов якийсь озброєний бойовик...

– Саманто, відпусти мене, будь ласка. Це все та отруйна змія придумала. Я навіть летіти до Нью-Йорка не хотів. Вона тобі весь час заздрила й казала, що таким в житті все легко дається, а їй набридло підстилатися під кожного покидька. Що тобі навіть під час короткої турпоїздки здибався очманілий коханець, а я лише використав її... Прошу, відпусти й забудемо все це назавжди! – швиденько зорієнтувався Алан, адже зустріч з копами буде для нього фатальною.

Та вже доволі близько чулися звуки поліційних сирен. Добропорядні сусіди, перелякані пострілами з моєї садиби, передбачливо викликали «911». До двору, з попереджувальними криками, заскочили озброєні поліціанти і я обережно поклала зброю на стіл та підняла руки.

Далі до воріт зайшли лікарі, адже ці служби завжди прямують на виклик разом. Знаєте, мені було абсолютно байдуже: жива Аманда у підвалі чи ні? Звісно я не хотіла до тюрми через неї, але ж на землі лежав поранений мій найдорожчий чоловік і йому вже допомагали.

Алана Паті поліціанти прийняли як бажаного гостя, адже за ним по Європі дійсно тягнулася ціла низка злочинів середньої тяжкості й Інтерпол буде дуже вдячний нью-йоркським копам за такий довгоочікуваний подарунок.

Виходить Аманда не помилилася, коли натякала, що Алан має у своїх краях низку гріхів. Наразі її з нижнього поверху винесли на м'яких ношах та вклали до швидкої. Ось я почула, що вона застогнала, а значить не здохла.

Моєму Террі лікарі обробили плече й пояснили, що куля пройшла навиліт. Вони фіксували руку пораненого бандажем, а він дивився на мене своїми прекрасними закоханими очима й нічого не говорив.

Далі до нас підійшов, скоріше за все, старший з групи поліціантів та представився детективом. Він показав свій жетон і посвідчення. Перше, що я в нього запитала: чи будуть мені висунуті звинувачення у нападі на гостей? А він посміхнувся й відповів, що за самозахист та охорону власності статті ще не придумали. Але мою зброю на експертизу вони все-таки заберуть, перевірять і якщо все буде ОК – віддадуть у подальше користування.

А потім уважно подивився на мого Террі й сказав дивне:

– Давно збирався з Вами познайомитися, містере Доусон. Та ось Ваші «гості» випадково допомогли.

Я стала поміж цим диваком і моїм пораненим коханим та на правах господині попрохала пояснень. Детектив розумів мій розбурханий подіями настрій і не став тягнути з відповіддю.

– Звісно поясню, місіс Венс. Саме для цього я тут. Ваш наречений не злочинець і не ховається від правосуддя, як він думав багато років. Ви називаєте його Террі Янгом, але це не його ім'я. Так, він дійсно народився на Філіппінах у звичайній добропорядній родині. Його батько — Віктор Доусон працював у Манілі на фармацевтичному комбінаті та мав дружину й сина.

Якось на зміні він побачив те, чого не повинен був і скоро його ліквідували. Облаштували все, як нещасний випадок на виробництві. Але ж ніхто не знав: чи встиг чоловік поділитися побаченням з дружиною? І тоді, серед білого дня, в домі з'явився вбивця. Син саме повернувся зі школи та знайшов маму з ножом у грудях. Перше, що спало на думку підлітку - це виийняти ніж, щоб врятувати неньку від болю. Від крововиливу жінка майже відразу померла, а хлопчина не довіряючи поліції, вирішив зникнути. На Філіппінах діє смертна кара, тому він став втікачем.

Спочатку переховувався в місцевих нетрях, на воді, та домовився з одним рибалкою разом вийти в море. А вже там пересів на рибальське судно. На борту було багато роботи й капітан не дуже дотримувався рамок закону. Якось вранці в брудному трюмі прокинулися всі, окрім одного. У нього була тяжка хвороба й чоловік помер уночі. Він мав документи на ім'я Терренса Янга. Так Ваш наречений, з легкої руки капітана отримав посвідчення особи, але за це повинен був працювати наче віл, без жодної платні. Террі погодився.

Далі були ще судна, піратський полон, з якого він втік завдяки неймовірному вмінню довго триматися на воді й під водою. Так, на різних плавзасобах, вимушений мандрівник дістався берегів Шрі-Ланки й зійшов на берег. На той момент молодий чоловік дійсно виглядав як Террі Янг: довге занедбане волосся,

худорлявий і засмаглий та з купою свіжих рубців, після піратського полону. Зі своїм колишнім виглядом він вже не мав нічого спільного й наступною зупинкою втікача стали Гімалаї.

Пройшли роки і Террі Янг звик до свого нового імені та мандрівного стилю життя. Як тільки він підозрював небезпеку – відразу зникав з насидженого місця й шукав нове. Але тікав Раян Доусон даремно. Поліція Маніли не така вже й безпорадна та скоро піймала справжнього вбивцю його матері. Щоб уникнути смертної кари, злочинець у всьому зізнався. А для втікача десять років поневірянь між островами та континентів закінчилися зупинкою на Гаваях, де ви двоє й зустрілися. Я нічого не наплутав, Раяне?

– Ні. Без деяких деталей все вірно, детективе. Дякую, що знайшли справжніх вбивць моїх батьків. Тепер я спокійний. І вона не матиме зайвих проблем, – кинув свій космічний погляд на мене, вже не знаю Террі чи Раян?..

– Тоді якщо не бажаєте їхати до лікарні, перепрошую, багато роботи. Днями ми викличемо вас обох для надання свідчень слідству та ймовірно повернемо зброю. Ну, й звісно вирішимо питання зі справжніми документами. Вітаю з поверненням до нормального життя, містере Доусон! – кивнув детектив та пішов у бік авто.

А ми з Террі-Раяном обережно обійнялися, щоб не зачепити поранення й тільки тепер я відчайдушно заплакала:

– Захиснице моя смілива, чому ж ти плачеш? Вже все скінчилося. Знаєш, коли я побачив тебе таку грізну, зі справжньою зброєю в руках, вирішив, що марю.

– То мисливська зброя, коханий. Але вона моя й користуватися нею я вмю, дякуючи Майклу. Як же мені тепер називати тебе, загадковий мандрівнику? – пестила я його шовкове волосся та не могла надивитися на свого нареченого, якого щойно ледве не втратила, завдяки зажерливим покидькам, що прикидалися нормальними людьми.

– Навіщо питаєш? Ти мене абсолютно правильно назвала: КОХАНИЙ. Все інше не важливо. Як хочеш, так і клич. Сподіваюся всі наші задуми залишаються в силі? – грався мій неймовірний красунчик своїм чарівним поглядом навіть тоді, коли личко стало дещо блідим від втрати крові.

– Всі-всі, до найменшої дрібнички – в силі! А ще я тебе нікому в житті не дозволю більше скривдити. Скільки ж страждань випало на твою бідолашну долю, без будь-яких причин, – я тихенько цілувала його щічки, лоба, долоні й намагалася полікувати від болю, краще ніж морфін.

Ось так і закінчилась історія з жадібними до наживи лжедрузями. А картини в тому контейнері ніколи й не було. З деяких пір вона надійно оселилася в нашому Музеї мистецтв Метрополітен, в Центральному парку на Манхеттенському Іст-Сайді. Навіщо вона нам з Террі (Раяном)? Нехай радує всіх людей, а ми спробуємо радіти простим і дуже прекрасним речам: кохання, щастю, діткам...

ХЕПІ*ЕНД

Скоро мені зателефонував тато. Він був страшенно переляканий буремними подіями, про які зі своєї гордої жіночої вершини, розповіла йому мама. Нічого дивного, адже дізналася вона про нашу пригоду з найрізноманітніших джерел та не від мене. З тією останньої розмови ми з нею були в контрах й жодного разу не спілкувалися.

– Семі, доню, з тобою точно все добре? – бентежився батько й уточнив: – Що наша незламна леді як завжди перегинає палицю? А знаєш, малечо, приїздить до нас! Ми з Люсі будемо дуже раді. Я тебе з сестричкою познайомлю...

– З якою сестричкою, тату? Хіба вона в мене є? – від такої новини я навіть почала заїкатися та всілась на стілець.

– Так, є! Твоїй молодшій сестричці вже майже два роки. Звати її Евелін і ви з нею дуже схожі. Саме такою ти була в дитинстві...

Я сиділа й милувалась, як Раян кладе сухі дрівця до каміна та відчувала у собі щось нове. Чому моя мама завжди така безжальна й жахлива людина? Два роки вона забороняла татові розповісти, що на світі у мене з'явилася ще одна рідна людина? Як вона з цим живе? А я вже хотіла йти до неї миритися, бо звісно скучила.

Тільки тепер, після подій у Лонг-Айленді, я відразу подорослішала. Адже в мене є власна родина, дім, відповідальність перед дорогими людьми (хай їх не дуже багато, але від цього більше дістанеться моєї любові).

– Тату я згодна. Ось тільки з Раяном поговоримо й обов'язково до вас приїдемо, – пообіцяла я, а він страшенно зрадив і ледь не плакав там, у своїй Айові.

* * *

Ніколи не думала, що скажу таке, але на ранчо татової молодії дружини - просто чарівно. Вранішня тиша дозволяє почути: як десь на іншому кінці цього блаженного світу співає півень чи крикають качки. Інколи до їх хору додає свій протяжний голос корова. А ще на фермі татуса є коні, красиві ворони. Я не вмію на них кататися та мої дорогі чоловіки обіцяли навчити. Зате Раян ганяє на одному навіженому скакуні так, наче вони давні друзі.

Ми з Іві теж відразу подружилися. Це крихітне створіння кумедно тупцяє ніжками по соломі й траві, падає й підіймається з веселим сміхом та вивчає навколишній світ так, як їй того хочеться. Взагалі в цій родині Жошовичів немає ніякої домінуючої сили. Всі рівні, щасливі й дуже прості.

Я щиро шкодую, що не приїхала до них раніше. Татова юна дружина моїх років, але вона пухка весела та зовсім не схожа на мою свавільну матусю. Вони з татом працюють поруч з ранку до пізнього вечора й кажуть, що роботу тут все одно ніколи не переробити. Та у них всюди порядок і на пагорбі вдало стоїть великий світлий дім. Батько завжди веселий і зовсім не боїться виглядати слабким. Адже саме щастя робить людину сильною!

Я поки байдикую без ноута й відпочиваю від замовників з мережі. Цілісінькими

днями валяюся з молодшою сестричкою посеред запашної трави чи в купі сіна та радію серцем, що вона в мене є. А ще думаю: наскільки бідолашна у своїх гордощах наша Лінда Жошович. Мама хизується незалежним становищем, а насправді самотня й нещаслива! Майже як я колись...

Раян допомагає татові по господарству й вони виглядають не як тесть з зятем, а як рідні брати. Весь час жартують і сміються. Містер Доусон поглядає на мене тим своїм неземним поглядом так, наче у нього за плечима є крила. Після випадку в нашому домі та розкриття справжніх обставин його життя, ми збираємося полетіти до Маніли й знайти могилки його батьків. Мій тато цю ідею підтримує. І взагалі він стверджує, що в нього була кохана дружина і дві донечки. Але поступово родина янголів збільшується...

За вечерею вони всі смакують домашнє вино, з невеличкого виноградника, а мені жадюги не дають! Люсі каже, що я зможу пити вино тільки десь через рік, не раніше. Вона впевнена, що пройде дев'ять місяців і їх крихітна донечка стане тіткою, бо в неї з'явиться племінник або племінниця? Чомусь вона так вирішила. А я поки не знаю, бо після краху дружби й довіри до близьких людей - стверджувати щось напевно, просто боюся. Та це не виключає наших з Раяном мрій про велику й щасливу та неймовірно закохану в життя родину.